

Sáfársági felolvasás 2023

EDITOR Marcos Bomfim

1. 2023. január 7

Isten életfolyója

János 4:13-14 „Jézus így válaszolt neki: Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.”

Ha azon gondolkodsz, mi történik az adományaiddal, akkor gondolj egy nagyobb folyóra, amely az egész földet bejárja, életet ad a földön a misszióterületeknek, helyileg is és nemzetközileg is.

Hova jut el adományod rendszeresen? Milyen célt szolgál? Mi mindent támogat?

A Magyar Unió jelenleg alkalmazott elosztási rendszere hasonló ahhoz, amit majd talán később alkalmaz majd. Az u.n. összesített pénzügyi rendszert, amely egyszerűbb rendszerben használja fel adományainkat. Vagyis az adományaink 50-től 60%-ig részét fordítják a helyi gyülekezeted költségeire, 20-tól 30%-ig a területed, uniód és divíziód költségeire, a megmaradt 20%-ot pedig a világ missziós céljaira küldjük el. A mi divízióink még az eddig használt rendszert használja, hogy az uniós, divíziós, világmissziós adakozásra, kijelölt szombatokon gyűjti a támogatásokat. Ezért hallod szombatunként, egy-egy szombaton mire gyűjtjük adományainkat. A világban egyébként kb. 400 misszionárius család van és 1 600 globális missziós úttörő van.

A világ missziós alapjába adott adakozásainkat 13 divízióink területei között osztják szét, valamint a Közel-keleti Észak Afrikai uniómisszió, a Kínai uniómisszió, az Ukrán uniókonferencia és az Izraeli misszióterület között, amelyek missziós költségeit támogatjuk (mindezek a területek a Generálkonferenciához csatolt területi egységek).

Ezenkívül támogatunk még olyan egyházi intézményeket, amely a világban végzett missziós munkánkat végzik. Mint például a Loma Linda Egyetemünk orvosmissziós szolgálatát, az Adventista Világ Rádió és a Reménység TV csatorna, és az ADRA humanitárius szolgálatát.

Ezen intézményeink segítségével több millió ember fogadta már el Jézus megváltását az elmúlt években és csatlakozott egyházunkhoz. Egy nem régen elvégzett tanulmány megállapította, hogy minden 22. másodpercben egy ember fogadja el az adventi hitet, és minden negyedik órában alapítunk egy új gyülekezetet valahol a világban. Éppen ezért mondunk köszönetet adományaidért, mert támogattad ezt a munkát, hogy embereket és új népcsoportokat érthessünk el.

Miután ezeket az embereket elértük, még tovább is tanítjuk ezeket az embereket. Ezt a munkát is segítik adományaid, hogy tanítsuk őket tovább a keresztyén úton.

Adományaidal igyekszünk egyenlő mértékben támogatni az egész világon végzett munkánkat.

Kérünk, adományaidal segítsd ezt a folyót öntözni a szomjas földeket mindenfelé a világban. Köszönetet mondunk adományaidért és imádságaidért is.

Ez évben, minden szombaton történetek fogsz hallani, melyek arról tanúskodnak, Isten hogyan munkálkodik az egész világon. Hallgasd meg ezeket a történeteket, amelyek azt jelzik, hogy a világ készül az aratásra.

2. január 14

Brazília: Misszió az Amazonaszon

Máté 21:16 „és így szóltak hozzá: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig így válaszolt nekik: Hallom. Sohasem olvastátok: 'Gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet'?”

Vitoria egy tíz éves kislány, aki örömmel tölti idejét szüleivel és bátyjával, Dániellel. Vitoria csinált valamit, amit a legtöbb kislány nem szokott. Egy kis csoportot szervezett meg, akikkel a Bibliát tanulmányozzák. Nem egy szokványos csoportot.

Vitoria az Amazonasz egyik mellékfolyója mellett él. Egyik nap beszállt a kis kenujukba és felfele evezett a folyón. Egyik barátjához ment, akit felvett a kenuba, hogy együtt menjenek a bibliaórára.

Van amikor a bátyjával megy, aki segít neki evezni. Amikor a kenu tele van, együtt eveznek el egy közeli szigetre. A parton egy fához kötik ki a csónakot. Kidőlt törzseken járva mennek a cél felé a dzsungelben, egyensúlyozva, nehogy leessenek az iszapba. Egy kis cölöpökön álló faházhoz érnek, ami a folyóra néz. Itt lakik az egyik barátja, akivel együtt tanulmányozzák a Bibliát.

Imával kezdenek. Kinyitják a kis füzetben található tanulmányt. A közös megbeszélés után énekelnek és megint imádkoznak. Elköszönnek egymástól és haza felé kenuznak.

Vitoria nagyon egyszerűen fogalmazza meg, miért tanul Jézusról a barátaival: „Mert együtt akarok lenni velük a mennyben.” Barátai közül már hárman megkeresztelkedtek, ők is elhívják barátaikat a heti bibliatanulmányozásra. Vitoria maga is várja azt a napot, amikor ő is megkeresztelkedhet.

Ha egy ilyen kislány ilyen bátor ahhoz, hogy egy ilyen folyón hirdesse az örömuzenetet, akkor gondold el, mi felnőttek, mit tehetnénk a világon. Ami nekünk kell az csak a merészség, hit és a Szentlélek vezetése, és a bibliatanulmányozáson keresztül sok embernek beszélhetnénk Jézusról.

A rendszeres és alkalmi adományainkkal hozzájárulhatunk ahhoz, hogy ilyen biblia csoportok működhessenek Dél-Amerikában. Adakozzunk hűségesen, hogy az ilyen csoportok munkájához hozzá tudjunk járulni.

3. január 21

Banglades: Jézus örömteljes szolgálata

3János 1:2 „Szeretett testvérem, kívánom, hogy mindenben olyan jó dolgod legyen, és olyan egészséges légy, amilyen jó dolga van a lelkednek.”

Bangladesben 180 millió ember lakik, viszont kevesebben, mint 23 000-en vannak az adventisták. Ez azt jelenti, hogy minden 8 000 ember között van egy adventista. Bangladesben az emberekkel megismertetni Jézust, szinte lehetetlennek tűnik. De az egyik globálmisszionárius (GM) szerint, Isten vezetése által, akár egy ember is változást idézhet elő.

Ajoy Khayang, egy GM a falvakban, évekig együtt dolgozott a falusiakkal. Munkája elején az emberek ragaszkodtak a tradicionális hitükhöz, azonban Ajoy imádkozott azért, hogy legyenek nyitottak Jézus iránt. Isten egészen szokatlan módon hallgatta meg imádságát.

A falubeliek ugyanabból a folyóból ittak vizet, mint amiben mosták a ruháikat és fürödtek. Így Ajoy nem csodálkozott, hogy hasmenésük lett és különböző betegségeket kaptak, maláriát és kolerát. A falu lakói kétségbe esve keresték a segítséget ezekre a bajokra, mert nem volt orvos a közelben.

Amikor Ajoy látta milyen komoly a probléma, imádságra hívta a falubelieket a gyülekezethez, egy hetes imádkozásra a gyógyulásért. A hét végére megtapasztalta, hogy sokan meggyógyultak. Ennek következtében felfigyeltek Jézusra. Mostanra a legtöbben keresztényé lettek.

A falubeliek szegények, analfabéták, viszont abban reménykednek, hogy gyermekeiknek jobb életük lesz majd. Iskolát akarnak építeni és tanárt találni, aki tanítja gyerekeiket olvasni és írni, hogy a Bibliát is tudják tanulmányozni és így jobb életük legyen. Kutat szeretnének fűrni, hogy iható vizük legyen.

Ajoy boldog tagja a GM csapatának. Mi is ugyanennek a csapatnak vagyunk a tagjai, akik szombatiskolai adományainkkal rendszeresen hozzájárulhatunk több mint 100 országban a GMs munka támogatásához. Szombatiskolai adományainkkal azokat segítjük, akik hirdetik Isten evangéliumát azoknak, akik még nem ismerik Jézust.

Ha elhatározzuk, hogy keresetünk egy kis százalékát rendszeresen beadjuk adományként, az talán nem tűnik nagy összegnek. Azonban, ha ezt sokan tesszük, akkor az egy „folyammá” lesz és Isten megáldja a GM úttörőink munkáját. Isten megáldja, amit beadunk, adományunk messzi tájakra jut el és Jézus ismertebb lesz azokban az országokban is.

4. január 28

Albánia: A misszió megváltoztatott minket

Máté 28:19-20 „Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Amikor Isten elhívta Delmart és Natit* és hároméves kislányukat Klárát, hogy misszionáriusok legyenek Albániában, a házaspár nagyon várta az új kihívást Istennel. Tudták, hogy egy idegen országba költözés kizökkenti őket a megszokott életükből. Nem is kellett sokat várniuk, hogy megtapasztalják, mit jelent Albániába elvinni az evangéliumot.

Albániában a vallás évekig tiltott volt. Még ma sem sokan érzik ezt fontos szempontnak. Ma is mindössze 120 adventista van Albániában.

Korcë városába küldték őket dolgozni. Nagy tervekkel érkeztek. De csak kevesen érdeklődtek a Biblia iránt. Delmar elcsüggedt. Minden erőfeszítésük kudarcba fulladt. Ekkor a család Brazíliába kapott elhívást egy nagyobb gyülekezetbe. Nagyszerű ajánlatnak látszott, de Nati nem lelkesedett. „Gondolod, hogy itt már mindent megtettünk? Úgy érzem, az Úr tartogat még nekünk itt feladatot.” Ketten elhatározták, hogy maradnak és imádkoznak azért, mit tudnának még tenni.

Delmar és Nati felfigyeltek a sok gyerekre a szomszédságukban. Talán a gyerekekkel lehetne valamit kezdeni! Kialakítottak egy röplabda pályát és hívták a gyerekeket sportolni. Kezdték szivarogni a gyerekek. Megismerkedtek Delmarral és Natival. Hamarosan a gyülekezet udvara tele lett gyerekekkel! Most már csak beljebb kellett hívni őket a terembe.

Angela, az egyik gyülekezeti tag, elhívta a barátait, és Fatjont is, aki élvezte a játékot. Fatjon és Delmar elkezdtek Jézusról is beszélni, majd a Biblia is előkerült. Delmar meghívta Fatjont fiatalok csoportjába. „Remek!” válaszolt Fatjon. „Szívesen segítem ezeket a srácokat, hogy a közösségért tegyünk valamit.” A gyerekek hamar megszerették őt.

Fatjon segítette a fiukat összekovácsolódni, akik egyre többet kezdtek kérdezni Istenről. Delmar igen boldog volt, hogy megkeresztelhette Fatjont—első keresztsége volt Albániában! A gyülekezeti csapathoz egyre több fiatal csatlakozott. A gyülekezeti Befolyási Központ látogatottsága egyre növekszik.

Delmar és Nati folytatják szolgálatukat az Albán missziómunkában. Ehhez hasonlóan, mi is hűségesen segíthetjük a missziós frontvonalat szombatiskolai adományainkkal.

*A neveket megváltoztattuk.

5. február 4

Ciprus: Cipőpucoló barátom

Példabeszédek 11:24-25 „Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságot, mégis ínségbe jut. Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül.”

Yulian sietett, hogy odaérjen a cipőpucoló standjára, Nicosiában, Ciprus szigetén. 10 évvel korábban érkezett Bulgáriából, hogy munkát keressen. Viszont a cigaretta és az alkohol felemésztette keresetét. Amikor elveszítette munkáját, családja elküldte otthonról. Sok órát dolgozott naponként a cipőpucolással, de nem tudta magát fenntartani.

Volt egy másik Bolgár férfi, Filip, aki globális misszionárius volt és egyik nap éppen arra járt. Yulian megszólította és megkérdezte, segíthet-e neki? Yulian meglepődve hallotta, hogy Filip a saját nyelvén válaszolt neki és boldogan felajánlotta, hogy megpucolja a cipőjét.

Közben Filip beszélni kezdett neki Jézusról, arról, hogy mindenkit válogatás nélkül szeret. Ez kezdte érdekelni Yuliant.

A következő nap Filip visszatért és most ő kérdezte meg van-e Yulian-nak valamire szüksége. Most nem kellett cipőt pucoltatnia, de elbeszélgettek egy könyvről, amit Filip hozott. Ezután rendszeressé vált a beszélgetés.

Filipnek könny szökött a szemébe, amikor Yulian-nal arról beszélt, hogy elfogadja a Jézus által felkínált új életet. Hamarosan meg is keresztelkedett. Yulian éveken keresztül ivott és dohányzott, de elhatározta, hogy elhagyja ezeket. Családja boldogan fogadta őt vissza és együtt örülnek az új életnek, és másoknak is beszélnek Istenről.

Filip, mint globális misszionárius, boldogan vezeti a bolgár nyelvű bibliacsoportot. Már sokan csatlakoztak a gyülekezethez, a 100 tagú gyülekezetből jelentős számban Bulgáriából érkeztek. Nicosia létszáma kb. egy millió. Filip azzal tölti az idejét, hogy ott van az emberek között, barátkozik velük és beszél nekik Jézusról.

A ciprusi gyülekezet tagjai is visszaadják tizedüket és adományokat adnak rendszeresen, hogy kivehessék részüket gyülekezetüknek és a világnak missziós költségeiből. Mi is járuljunk hozzá saját gyülekezetünk kiadásaihoz és vegyük ki részünket a világ missziós kiadásából is. Az Istenünk pedig „be fogja tölteni minden szükségletünket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel Krisztus Jézusban.” (Fil 4:19)

Határozzuk meg keresetünknek egy százalékát, amit adománynak szánunk. Gondoljunk a missziós költségekre a világ minden táján szolgáló globális misszionáriusok szolgálata láttán.

6. február 11

Horvátország: Dupla szeretet

2Mózes 35:21 „majd visszajött mindenki, akit szíve arra indított, és a lelke arra ösztönzött, és elhozta az Úrnak szánt felajánlását a kijelentés sátrának elkészítéséhez, az ott végzendő szolgálathoz és a szent ruhákhoz.”

A 11 éves Joshua szerette Istent és a hegedűjét. Jóval azelőtt, hogy iskolába járt volna, már tanult hegedülni. Az iskolában aztán szeretett beszélni Istenről a társainak, de azok nem igazán érdeklődtek felőle. Majd később meghallotta, hogy lesz Szünidei Biblia Tábor (SzBT) ahova elkezdte hívni a barátait. Néhányan komolyan gondolkoztak rajta. Joshua lelkesen mondta nekik, hogy „ez igazán remek élmény lesz, gyertek!”

Pár barátja el is jött, megszerették, így elakartak jönni máskor is. Egy kislány, Mela, nagyon lelkesedett és azt mondta Joshua-nak, „Hát ez fantasztikus! Isten tényleg létezik!” Joshua egy Bibliát adott Mela-nak, és most már a mamájával jár a gyülekezetbe.

Mela csatlakozott a cserkész programhoz is és a mamája egy női csoportba jár. Egyik nap azt hallotta Joshua, hogy szülei egy kisfiúról beszélnek, akinek agy műtetre kellene pénz, mert a szüleinek nincs elegendő pénze az operációhoz. Joshua elgondolkozott azon, mit lehetne tenni ezért. „Már tudom!” – mondta – „Szervezzünk egy koncertet, és így gyűjtünk pénzt a kisfiúnak!” „OK” – mondta a mamája, - „De ki szervezi meg ezt a koncertet?” – kérdezte. „Majd én megszervezem!” Joshua maga mindent megszervezett. Elmondta a barátainak, a zeneiskolának ezt az ötletét, és 15 zenésztársa beleegyezett, hogy együtt megcsinálják. Joshua beszélt a lelkészével is, aki odaadta a gyülekezetet erre a célra. Hamarosan a meghívók már postán is voltak, így sokan megtudták mi a helyzet, a gyerekek pénzt akarnak gyűjteni egy beteg kisfiúnak az operációra. A Hetednapos Adventista gyülekezetben kb. 300 ember fért el, akik talán azelőtt sohasem voltak ebben a gyülekezetben.

Joshua boldogan hallotta meg barátaival, hogy a koncert bevétele 8,600 Horvát kuna volt, ami több mint fél millió Ft! Ez az összeg jóval több, mint egy átlag horvát ember keres egy hónapban! Joshua boldogan beszélt arról, hogy sikerült segíteni a beteg kisfiú családját. Ki gondolta volna, hogy egy kisfiú a hegedűjével ilyen hatással tud lenni? Gondold el, a felnőttek mire képesek, ha egy kisfiú ennyit tud tenni!

Hűséges adományainkkal és képességeinkkel segíteni tudjuk a környékünkben élőket és szerte a világban lévőket, ha az adventisták világszerte összefognak.

7. február 18

Kambodzsa: Motorkerékpár Jézusért

Máté 5:16 „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Seyha Kambodzsában él, Sziemreap városban. Ez a város egy Buddhista templom komplexumáról híres, aminek neve Angkor Wat. Turisták a világ minden részéből jönnek ide megcsodálni ezt a hatalmas ősi kivájt épületegyüttest.

Seyha turistákat vezet a városban és arról ismert, hogy szereti Jézust és becsületes. Motorkerékpáron vezeti körbe őket a város ősi részein. Ez a rendkívüli lehetőség, arra is alkalmat biztosít, hogy kuncsaftjaival megoszthatja személyes hitét is, mialatt bemutatja a régi épületeket.

Szinte mindenfajta hitű és világnézetű embert szállított már motorján. Olyan embereknek is beszél világnézetéről, akik még szinte sohasem léptek be templomba. Nagyon ismerté lett a turista irodák között, sokan keresik őt. Főnökei tudják, hogy nem iszik alkoholt és nem dolgozik szombaton.

„Állandó kuncsaftjaim adventistaként ismernek engem,” magyarázza Seyha. „Ha egy utazási iroda szombatra is fel akar kérni engem, akkor azt nem vállalom el, de akkor sem, ha azt kéri ne beszéljek hitemről. Még az sem számít, ha nagyobb pénzt kínálnak nekem.” Seyha szívében a hűség az első, elsőbbséget élvez a pénznél is.

Az történt nem régen, hogy Seyha irodáját kérte fel valaki egy szobafoglalásra. Az illető turista, korábban mindig \$25-t fizetett ugyanazért a szobáért a túravezetőn keresztül. Az illető ekkor azt kérdezte Seyha-tól, hogy mennyi lesz a szoba. Seyha azt válaszolta, \$13. A meglepett férfi azt kérdezte, „Nade, eddigi ez a szoba mindig \$25-ba került. Seyha azt válaszolta, „De tőle csak \$13-t kér a szálloda. Nem egyezne az elveimmel, ha többet kérnék.” „Miért?” kérdezte a férfi. Seyha azt mondta egyszerűen, „Mert én Jézust követem, és nem örülne neki, ha valakit becsapnék.”

Az egyik kuncsaftja azt írta neki, „Köszönöm, hogy megmutatta, mit jelent Isten követőjének lenni, a példája miatt, most olvasom a Bibliát.” Isten határozottan fel tudja használni Seyha életét és szavait arra, hogy tanuljanak tőle az emberek. Minket is hasonlóképpen tud használni Isten mindenféle élethelyzetünkben. Akár pénzügyeink tiszta kezelése által, tizedben és adakozásban is.

Bízzunk Istenben, hogy gondoskodik minden szükségünkről, és megáld minket nagyobb mértékben, mint gondolnánk.

8. február 25

Grúzia: A kis misszionárius

Zsidókhöz 13:15-16 „Általa vigyük Isten elé a hálaadás áldozatát mindenkor, azaz nevéől vallást tévő ajkaink gyümölcsét. A jótékonyságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek mert ilyen áldozatokban gyönyörködik Isten.”

Luka szüleivel Grúziában él, egy kis városban, ami korábban a Szovjetunióhoz tartozott. Papája korábban lelkész volt, így Jézus szeretetében nőtt fel.

Papája egyik alkalommal bejelentette, hogy egy evangélizációs sorozatot tart Jézus életéről. Kért mindenkit, hogy hívjanak barátokat ezekre az alkalmakra. Luka azonnal az óvodai tanítónéjére gondolt, hogy el fogja hívni. Nagyon szerette Ms. Ketit. Örült volna neki, ha az óvónéni megszereti Jézust. A következő alkalommal már vitt is neki egy meghívót és elhívta az alkalmakra. Azt mondta Ms. Keti, hogy ha teheti megpróbál elmenni.

Nagy örömmel látta Luka, amikor az Óvónénije belépett az első alkalommal a gyülekezetbe. Odaszaladt hozzá, köszöntötte és helyet kínált a mellette levő széken, hogy ne üljön egyedül. Ms. Keti rendszeresen eljött az alkalmakra. Lukának és szüleinek azt mondta, hogy fontos volt neki ez az üzenet.

Ms. Keti azt mondta Luka papájának, hogy szeretne Jézussal maradni és adventista lenni. Nagyon megörült ennek Luka, amikor ezt meghallotta, hogy Ms. Keti is megszerette Jézust. Az óvónéni megismerte a gyermektanítókat a gyülekezetben és azt is, hogy a gyerekeknek sem Bibliájuk, sem tanulmányuk sincsen, amit saját nyelvükön olvashatnának. Így nehéz volt a gyerekeknek emlékezni a történetre, amit tanítottak nekik. Ekkor történt, hogy a világegyház speciális adakozást tartott, hogy a grúz gyerekek bibliához jussanak, és leckét nyomtathassanak grúz nyelven. Most már saját nyelvükön olvashatják a Bibliát és a tanulmányaikat.

Luka is már jobban megismerhette a Bibliát és a leckéket is jobban tudja tanulni Istenről. Odaadja a barátainak is a leckéit és őket is hívja a tanításokra. Milyen nagyszerű dolog, hogy van lehetőségünk így segítenünk a missziómunkát a világnak azon a részein, ahol ez sok ok miatt nehezebben megy. Adományainkkal a világ ezen a felén is, konkrétan tudtunk segíteni családoknak, fiataloknak.

Még a gyermekek is jobban tudnak meg sok fontos ismertet a Bibliából és a rendszeres tanulmányokból. Isten áldja meg adományainkat, amit a világ missziós szolgálatának megsegítésére adkozunk. Luka nevében is köszönetet mondunk.

9. március 4

Etiópia: Megismerni Jézust

János 9:4 „Annak a cselekedeteit kell végeznünk, aki elküldött engem. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.”

Talessa Etiópia kemény talajú, vidéki területén élt egész életében. A 85 milliós lakosság nagy része vidéken, a városokon kívül lakik, igyekeznek megművelni a száraz, poros talajt. Minden nap sok kilométert gyalogol Talessa, hogy szomszédjaival és gyülekezeti társaival találkozhasson. Beszéli a nyelvüket; ismeri küzdelmeiket; akik körülötte vannak, azok bíznak benne. Talessa globális misszionárius.

Miután átvették a bibliaóra anyagát és imádkoztak, folytatja az útját a következő házhoz. Van amikor nyolc órát is eltart, amíg a következő házhoz odaér. A hívőknek saját gyülekezetük van, amely növekszik, Talessa saját pénzéből építette az épületet.

Etiópiában nagyon sokan bálványokat imádnak. Babonák zavarják őket és félelmek. Talessa Jézus történeteit mondja el nekik és azt, hogyan szabadította meg az ördög bántásaitól az embereket, amikor itt járt a földön. Meghívja őket, hogy ismerjék meg Jézusnak az Isten Fiának az életét, aki szereti őket és azt akarja, hogy Vele együtt örökké éljenek.

A világon sokan vannak ilyen úttörők, mint Talessa, akik a Jézusról szóló jó hírt osztják meg a körülöttük élőkkel. A te segítségeddel, sok embert talál meg Talessa, akik éheznek annak hírét, hogy Isten sokkal hatalmasabb, mint az őket fenyegető démonok, és hogy a bálványok értéktelenek. Ezért rója Etiópia hegyoldalait Talessa és osztja meg a jó hírt az érdeklődőkkel.

Kérlek imádkozz ezekért az úttörőkért és azokért az emberekért, akik hallgatják tanításaikat. Jézus hamari eljövételének híre nem tud rendszeresen elterjedni, hacsak a hívők nem támogatják rendszeresen anyagilag ezeket az úttörőmunkásokat.

Szombatiskolai adományaink teljes egészében ezeket a globális úttörőmunkások költségeit támogatják. Az összegyűjtött összegeket teljes egészében a missziós költségekre fordítjuk, hogy elérhessük a misszióterületeken élő embereket Jézus eljövételének hírével.

Imádkozzunk azért, hogy azzal a sok emberrel is találkozhasunk Etiópiából, akikért Jézus szintén meghalt.

10. március 11

Fülöp-szigetek: Harcosok Jézusért

Jeremiás 24:7 „Olyan szívet adok nekik, amellyel megismernek engem, hogy én vagyok az Úr. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, mert teljes szívükkel megtérnek hozzám.”

Reggelit készített Jaslene*, családjának a Fülöp-szigeteki Mindoro településén, amikor hirtelen fegyverropogás hasított a levegőbe. Férje, Antonio, berohant a házba, megragadta a fegyverét és máris tüzelt vissza. A kormány katonái vették körbe a házat, mivel ők lázadó harcosok voltak.

Jaslene azonnal megragadta a gyerekeket és kirohant az erdőbe, ahol elrejtőztek, addig amíg a lövöldözés abba maradt. Azután visszasettenkedtek a házba. Sajnos Antoniot ebben a tűzharcban lelőtték. Jaslene-t elkapta a gyűlölet érzése. Elhatározta, hogy bosszúra neveli fel gyermekeit, meg kell bosszulniuk apjuk halálát.

Amikor az idősebbik fia 13 éves lett, csatlakozott a lázadókhoz. Jaslene megtanította a fiatalabb gyerekeknek, hogyan élhetik túl a dzsungelben, hogy lehet élelmet keresni, hogyan kell fegyverrel ölni.

Egyik nap, mialatt dolgát végezte hallgatta a rádiót. Az ének mondanivalója megragadta a figyelmét:

“Coming again, coming again, Jesus is coming again!” A lelkész Jézusról, a kegyelmes, szerető szívű Megváltóról beszélt. Jaslene szívét megragadta amit hallott, szívében melegséget érzett azért, hogy megbocsájthat neki Isten. Ezután nem soká elfogadta Jézust Megváltójának és igyekezett megbocsátani ellenségeinek is. Gyermekei követték a mamájukat ezen az úton és mindannyian megkeresztelkedtek.

Egyszer találkozott az Adventista Világrádió lelkészével. Könnyeivel küszködve kérdezte, „Miért kellett ilyen sokáig várnom, hogy elmond ezt a jó hírt Jézusról? Ha előbb hallom ezt, mielőtt a férjem meghalt, ő is abba hagyhatta volna ezt a harcot, de így már neki késő.” Majd hozzátette, „Ezt az üzenetet tovább kell hirdetni a falvakban, a hegyekben! Azoknak az embereknek is kell hallani Jézusról, mielőtt nekik is túl késő lesz!” Jaslene és gyerekei szívében a gyűlöletet felváltotta a boldogság érzése. Arról beszél barátainak, hogy a lőszerket cseréljék fel a Bibliára és ismerjék meg Jézust, aki igaz örömet hoz szívükbe és értelmet életükbe. Ezt viszi el nekik az Adventista Rádió.

A Megváltó megváltoztatja az életünket és ezzel a hálaérzettel jöhetünk hozzá a gyülekezetbe. Adományaink ennek a rádiószolgáltatnak is segíti a munkáját.

*A nevet megváltoztattuk.

Duane McKey az Adventista Világrádió igazgatója.

11. március 18

Portugália: Kecskék is baráttá tehetnek

1János 5:13, 14 „Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van... bármit kérünk az ő akarata szerint, meghallgat minket.”

Christof és családja megelégték a városi életet elköltöztek egy Portugál kis hegyfaluba, hogy közelebb legyenek a természethez, Istenhez és egymáshoz is. Új házukban sok szoba volt mindenkinek bőven és kert is volt, ahol a Christof testvérei játszhattak. Családja nem beszélt portugálul, amikor megérkeztek, de igyekeztek megismerkedni a szomszédokkal. Mamájával elhatározták a szomszédok segítségére lesznek. Hamarosan megtanulták a nyelvet.

Az egyik szomszédjuk Antonio volt, aki kecskepásztor volt. Christof kérte, hogy segítsen nekik kecskéik gondozásában. Antonio örömmel beleegyezett és Christof örömmel tanulta el, hogy kell a játékos kis állatokkal bánni. Hamar megtudta Christof, hogy Antonio nem tud írni, olvasni. Felajánlotta barátjának, hogy megtanítsa. Hamarosan Christof egy Bibliát is hozott Antonio-nak.

Antonio figyelmesen hallgatta a Biblia történeteit. Mind a ketten örömmel foglalkoztak a Bibliával. Christof arról beszélt, hogy ő személyesen hisz Istenben, aki a mennyben van, akiről a nagymamájától hallott évekkel korábban. Arról is hallott, hogy a szombatot kéri Isten, hogy tartsuk az Ő ünnepének. Boldogan olvasták a történeteket együtt.

Christof elhívta Antonio-t a legközelebbi adventista gyülekezetbe, de a távolság túl nagy volt Antonio idős csontjainak. Az út is göröngyös volt. Christof arra gondolt, inkább Antonio házában tartják a családdal együtt a szombatokat. A Bibliaolvasás híre hamar elterjedt a szomszédok között is. Többen akartak csatlakozni hozzájuk. Antonio meghívta a szomszédjait is. Sokan eljöttek a faluból és együtt olvasták a történeteket. Egyre többen csatlakoztak és tartottak istentiszteleteket. A portugál hegyekben egyre többen hallgatják a Biblia történeteit, mert egy fiatal fiú összebarátkozott egy kecskepásztossal.

A szombatiskolai adakozásaink alkalmával ezeket a szolgálatokat is támogathatjuk. Azokat a forintokat, melyeket a tanulmányozáskor összegyűjtjük, ennek támogatására küldjük ki. Azokban a divíziókban, ahol összesített pénzügyi adakozás szerint adakoznak, ott az adományok 100 forintjából 50-60 forintot fordítanak a helyi missziós költségekre, adományuk 100 forintjából 20-30-at fordítanak a Terület missziós költségeire és 20 forintot pedig a világ missziós költségeire. Misszionáriusok, pionírok és intézmények, valamint projektek támogatására.

Támogassuk a missziómunkát teljes szívvel, hogy a mennyben találkozzunk a portugál kecskepásztorokkal is.

12. március 25

Brazília: A szomszédok felfigyeltek

Római 12:2 „és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”

Brazília, Salvador városa gyorsan változik. Az adventista gyülekezet komolyan növekszik, de ettől függetlenül, sok terület van még, ahová nem jutott el az üzenetünk, még a városban is.

José (Hozé) iszákosságával bosszantotta környezetét. Ari, egy építkező vállalkozó, ismerte José-t, tudta, hogy nincs munkája. Felajánlott neki egy állást, egyik építkezésén. Gyülekezetet építettek. José hamar felfigyelt arra, hogy rendesen beszélnek vele, jól bánnak vele, és hogy Istenről beszélgetnek. Ari meghívta José-t a Biblia olvasására.

José felfigyelt arra, hogy kezd változni. Amiket korábban szeretett, az most nem érdekli. Megváltozott. Elfogadta Jézust Megváltójának és kérte a keresztséget. Barátai természetesen észrevették a változást. Már nem hallgatta olyan üvöltve a zenét, nem ivott esténként. Megkérdezték a barátai, „Mi van veled? Más lettél!”

„Megismertem Jézust” válaszolta José és ragyogott a szeme. Voltak, akik kételkedtek abban, hogy valaki ennyire megváltozzon. José kezdete hívni a barátait a péntek esti Bibliaolvasásra, beszélgetésre. Imádkoztak is együtt az élethelyzeteikért.

Sokszor olvastak, beszélgettek arról a Bibliában, hogy a Teremtő mennyire törődik mindenkivel. José segített nekik megérteni ki is Isten igazából. 10 barátja meg is keresztkelgett és többen készülnek erre. A Salvador városának gyülekezete, több ilyen kis csoportból tevődik össze. Az ilyen kis csoportok gyülekezetekké alakulnak.

Öt évvel ezelőtt az adventista vezetés, Bahia államban, ahol a Salvador város is található, elhatározta, hogy 1 000 gyülekezetet fog megszervezni, öt év alatt. El is érték céljukat és most 1 000 új közösséggel gyarapodtak. Ezekben a gyülekezetekben, hasonló tagok vannak, mint José, akiknek életét Jézus megváltoztatta.

José élete igazolja, hogy nem számít mennyi küzdelmet jelent valakinek, Jézus igen is át tudja formálni az életét! Adományainkkal, Isten partnereivé válunk. Azt ígéri, „Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.” (Lukács 6:38) Ha van benned kételkedés, tedd próbára Istent. Tapasztald meg a saját magad.

13. április 1

Kelet-Timor: Egy új missziós terület

2Timótheus 4:18 „Meg is szabadít engem az Úr minden gonosztól, és bevisz az ő mennyei országába. Övé a dicsőség örökkön-örökké. Ámen.”

Kelet-Timor egy kicsiny sziget Délkelet-Ázsia területén. 1.2 millió lakosa többsége katolikus. Mintegy 500 hetednapi adventista él itt. A fővárosban van egy nagyobb gyülekezet, ezen kívül három csoport még elszórva a szigeten. Sajnos, üldözésnek is kivannak téve. Gyakran szenvednek el elutasítást, üldözést vagy elbocsátásokat. Az adventista diákokat kirakják az iskolából, ha szombaton nem mennek be az iskolába.

Joaquina egy szerény otthonban él és a szabóműhelye is a lakásában található. Ruhákat és más kreatív dolgokat varr a megélhetésért. Sajnos sokféle fizikai fájdalma van. Egyik alkalommal gyengének érezte magát, és Istentől kért segítséget. Nemsokára adventisták jöttek hozzá, imádkoztak vele és Bibliát adtak neki. Tanulmányozta a Bibliát és megértette, hogy az adventisták helyesen értik a Biblia mondanivalóját. Bezárta műhelyét szombatra és együtt ünnepelt az adventistákkal. Amikor a szomszédai ezt meglátták, beperelték, és le is tartóztatták őt. Nehéz időszak volt ez, de az Úr adott neki erőt.

Később kiengedték, és tisztázódott a helyzete. Most már a szomszédainak is beszél Istenről, üldöztetés fenyegetése ellenére. Még a gyerekek is fenyegetettségben vannak Kelet-Timorban. Hat napos tanítás van az iskolákban. Ha valamelyik gyermek nem megy szombaton iskolába kirakják az állami iskolából. 2015-ben a világegyház egy adventista iskolára gyűjtött, hogy ne kelljen szombaton iskolába járniuk. Iskolánkat hivatalosan regisztrálták, mint egy nemzetközi iskolát, ahol angolul tanítanak.

A beiratkozások száma folyamatosan emelkedik. Kollégiumot is kellett építeni azoknak, akik távolabbról járnak. Sok nem adventista is örömmel járattja gyermekét az iskolánkba.

Adományunk egy részét egy újabb kollégium építésére fordítjuk. Imádkozzunk azért, hogy Kelet-Timorban a szolgálatunk erősödhessen, és az előítéletek eloszlításán tudjunk dolgozni. Akik nyitott szívvel vannak Isten felé, azok ismerjék meg Istent.

Adományainkkal tisztelet gyakorlunk Isten iránt és erősítjük magunkat és azokat, akiknek az adományt eljuttatjuk.

14. április 8

Hope Channel: Cipriano második lehetősége

Jeremiás 17:14 „Gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek.”

25 éves voltam, és az alkohol miatt a halálomon voltam. Azt gondoltam, most már végem. Amikor még gyerek voltam az idősebb fiúk cikiztek. Ahogy növegettem, megtanultam, hogyan védjem meg magam. Majd elhagyták a szekálódást és befogadtak. Belekeveredtem a sötét zenébe és az alkoholba. Hamarosan az alkohol rabságba döntött, és ha nem ihattam, akkor loptam.

Felhagytam a tanulással és 15 évesen dolgozni kezdtem. Amit kerestem alkoholra költöttem. A következő öt év volt életem legsötétebb időszaka. Mindazzá lettem, amit utáltam. Kötelkedtem másokkal és ha részeg voltam bántottam másokat. Elkeseredtem és öngyilkos akartam lenni. Amit a legjobban utáltam az az alkoholfüggőségem volt. Az alkohol miatt barátokat és családtagokat veszítettem el. Tudtam, hogy meg fogom ölni magam, ha így folytatom. Abbahagytam az ivást és hazamentem a nagyszülőkhöz. Befogadtak. Nagymamám keresztény asszony volt és már sokakat segített az alkoholtól megszabadulni. De még ő sem volt felkészülve arra, amit velem tapasztalt, amikor rám tört a kívánság. Nem tudtam enni sem, a szívem állandóan hevesen vert, nem tudtam úrra lenni a rázkódásomon.

Nagymamám tudta, egy hajszálon függött az életem. Attól félt, hogy meghalok, és elkezdett nekem Jézusról beszélni. Imádkozott és emlékeztetett engem, hogy Jézus szeret engem. Szavaival lelket öntött belém. Nap mint nap küzdelmeim voltak. Nagypapám azért tett az ágyamhoz egy TV-t, mert arra gondolt, hogy ez elvonhatja a tüneteimről a figyelmemet. Amikor aznap kinyitottam a TV-t a Reménység Szombatiskola ment éppen. Sohasem hallottam erről korábban, de megragadta a figyelmemet.

Ahogy igyekeztem odafigyelni, segített nekem saját agóniámról Isten szavára figyelnem. Éreztem, hogy Valaki munkálkodik bennem. A Reménység Szombatiskola lett a gyülekezetem és a gyógyulásom részévé vált. A Reménység Szombatiskola és a nagyszüleim vezettek engem Krisztushoz. Isten meggyógyított és adott nekem egy második esélyt. Szívem megtelt Isten kegyelmével és szeretetével. Isten megválaszolta nagyszüleim imáját. Ők és a Remény TV megnyitotta szívemet Isten szeretetére és új életet kaptam Krisztustól.

15. április 15

Kelet-Timor: Bino új iskolája

Példabeszédek 22:6 „Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.”

Még azelőtt, hogy Bino beszélni tudott volna, mamája elhatározta, hogy nemzetközi iskolába fogja majd járatni. Az állami iskolák ingyenesek Kelet-Timorban és a tanítás portugál nyelven folyik. Nemzetközi iskolák fizetősek, viszont angolul tanítanak. Az egyetemre kerülés vagy munka szempontjából viszont ez előnyt jelent.

Bino édesapja utána járt a nemzetközi iskolák lehetőségeinek, és persze igen drágának tartotta. Egyszer felfigyelt egy gyülekezeti kerítésen egy felhívásra, az Adventista Nemzetközi Iskola reklámjára. Felhívta az ott látott számot és meghallotta, hogy ott nem olyan drága a tanítás, mint a többi hasonló iskolában. Bino szülei nem voltak adventisták, de annyit hallottak, hogy az adventisták megbízhatóak.

Amikor Bino már megfelelő kora lépett, szülei beiratták oda és így a fiuk elkezdett angolt tanulni. Amikor haza jött az oktatásból, mamája azt kérte Bino-tól, hogy tanítsa meg neki, amit aznap tanult. Természetesen nem csak angolt tanult Bino, így a bibliai történeteket is megtanította. Megismerték a Dávid és Góliát, a Jónás és a nagy hal történetét, de Jézusnak és a kisleányvaló történetét is az öt kenyérrel és a két hallal, amikor Jézus gondoskodott sok ezer emberről.

Mamája örömmel hallgatta ezeket a történeteket is. Szülei elkezdtek olvasni a Bibliát. Olvasás közben felvetődött kérdéseiket a gyülekezet lelkészétől kérdezték meg, hogy érthessék is. Sokat jelentett a segítség nekik. Így elérkezett az a nap, amikor Bino szülei kérték, hogy csatlakozhassanak az adventista gyülekezethez.

Ma már Bino és szülei együtt mennek az iskolába, mert szülei gondnokként dolgoznak az iskolában. Az iskolának köszönhetően mind a hárman megtanultak angolul, de még fontosabb, hogy megismerték Jézust és elfogadták Őt teljes szívvel.

Az iskola szépen fejlődik. Sokan akarnak ott tanulni, de sok diák messze lakik az iskolától, tehát kollégiumot kellett építeni, így többen tanulhatnak angolul és Jézusról is.

E heti adományunkkal részben ezt az iskolát fogjuk anyagilag támogatni. Az iskola diákjai között csak kevesen jönnek adventista otthonból, viszont lehetőségük lesz megismerni Jézust és talán a szívüket is átadják neki.

16. április 22

Argentína: A világ végéig

2Korinthus 5:17 „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.”

Erick Sanchez, egy Peruból érkező teológiai hallgató, sokszor hallgatta az egyik professzorától, hogy „Isten azt szeretné, ha elmennének egy misszióterületre, valahol a világban”. Megragadt a szívében ez a gondolat. Valamivel később olvasott arról, hogy misszióiskolában bibliatanárt keresnek Argentínában. Felvette a kapcsolatot az iskolával és jelentkezett. Elfogadták a kérelmét. Azért imádkozott, hogy Isten használja fel őt ebben a feladatban és segíthessen a diákoknak.

Elrepült Ushuaia-ba [Usujah], Argentína egyik legdélibb városába. Ushuaia éghajlata gyönyörű, hideg és havas. Sokan küzdenek a mindennapi betevőért, és sokan rabjai a cigarettának és az alkoholnak.

Egyházunk tervezett egy Lélegezz Szabadon programot és hívták az embereket erre a programra. Erick amerre csak ment adott mindenkinek szórólapot. Egyik hideg napon, amikor már órák óta taposta a havat, keresett valami védelmet, hogy melegedhessen. Épp a közelben volt egy korház. Felmelegedett egy kicsit, de nagyon fáradt volt már, hogy tovább menjen. Ott hagyta a megmaradt szórólapokat a pulton és haza ment.

A nyitó estén, több tucatnyi ember érkezett. A terem hamar megtelt a bagószaggal, jelezve, hogy azok jöttek el, akiknek kellett. Elég sokan rendszeresen látogatták az előadásokat és le is győzték a nikotin függőségüket. Az utolsó este felajánlották a résztvevőknek, hogy folytathatják egy bibliatanulmányozással, ha szeretnék.

Akik ezt kérvényezték, azok közül, az egyiket Elenát és a fiát, Jonathan-t, meglátogatta Erick. Nagy odafigyeléssel hallgatták Istenről a gondolatokat. „Hogyan hallottak erről a sorozatról?” kérdezte Erick. Elena mosollyal az arcán mesélte, hogy „amikor a korházban várakozott, látta ennek a dohányzásról leszoktató programnak a meghívóját. A fiammal elhatároztuk, hogy elmegyünk.” Erick emlékezett és örült, hogy Isten felhasználta a lapokat ennél a családnál.

Elena végül is győzedelmeskedett a dohányzás szokása felett, és családjával együtt Jézust is megtalálta. Tanulmányozták a Bibliát, készültek a keresztségre. Mire Erick befejezte volna az éves szolgálatát, 26 embert segített Isten megismerésében.

Amennyiben téged is hív az Úr, hogy szolgálj neki, akár otthon, akár idegenben, mond el neki, hogy igen, megyek. De addig is adakozásaidal tudod segíteni azokat, akik már elmentek és szolgálnak. Az Úr vezessen téged is.

17. április 29

Trinidad: Fogorvost tett tanítványa

Római 10:9-10 „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.”

Magdalena Trinidad és Tobago szigetországában él. Iskola után, elsétál az iskola melletti gyógyszertár elé, hogy a papája feltudja venni. Mialatt várakozik figyelni az embereket és azon gondolkodik, vajon ezek az emberek ismerik-e Jézust. Egyik nap megkérdezte a papáját, hogy nem oszthatna-e az arra járó embereknek egy-egy szórólapot?

„Remek ötlet!” válaszolta a papája. Adott neki néhányfajta szórólapot, amit iskola után használhat. Magdalena sok szórólapot osztogatott el az arra járók között. „Még kellenének ilyen lapok.” említette papájának. Papája örömmel szerzett még lapokat.

Magdalena egyszer felfigyelt egy fogorvosra, aki rendszeresen járt el a gyógyszertár előtt. Mindig elfogadott egy-egy lapot Magdalenától. „Papa, megkérdeztem ezt a férfit, hogy ismeri-e Jézust? Mindig elfogad tőlem egyet” kérdezte papájától. „Beszélhetnék vele Jézusról.” Papája egyetértett vele.

Másnap szemével kereste is a fogorvost. Amikor meglátta, megkérdezte, hogy ismeri-e Jézust? „Már hallottam róla, de nem ismerem igazán.” válaszolta a fogorvos. „Beszélhetek neked róla?” kérdezte Magdalena. A férfi meghívta a rendelőjébe a következő nap délutánjára. Magdalena papája beleegyezett, hogy elmenjen a rendelőbe és adott neki egy Bibliát, hogy azt majd adja oda neki.

El is ment másnap Magdalena a rendelőbe. Örömmel fogadta el a fogorvos a Bibliát. Majd minden nap elment a rendelőbe iskola után. Olvasták a történeteket és még át is beszéltek azokat. A fogorvosnak egyre többet jelentett a Biblia mondanivalója, megérintették a szívét. Magdalena meghívta a gyülekezetbe szombatra. „Papa, eljön szombatra a gyülekezetbe az orvos” mondta boldogan Magdalena.

Következő szombaton felvették a fogorvost a gyülekezetbe menet. „A lányotok nagyon ügyes, nem sokat tudtam Jézusról, de ő segített.” Magdalenát fellelkesítette, hogy ilyen eredménnyel járt a beszélgetés, és még nagyobb örömmel beszél másoknak Jézusról.

Mi is bátrabban beszélhetünk Jézusról másoknak, ha csak lehetőségünk adódik rá. Imádkozzunk azért, hogy legyen bölcsességünk és bátorságunk Jézusról beszélni azoknak, akik szívesen hallgatják. Jézus meghallgatja kéréseinket.

18. május 6

Malawi: A megfelelő választás

Zsoltárok 27:10 „Ha apám, anyám elhagyna is, az Úr magához fogad engem.”

John jó képességű diák volt Malawiban. Kiválasztották tizenévesen arra, hogy egy speciális iskolába tanuljon - nem adventista - ahol a saját vallására jobban fókuszálnak, mint más tantárgyakra. A cél az volt, hogy jól értse a hitét és azt, hogy keresztényeket hogyan segítheti elfogadni az ő hitét. Három éves intenzív tanulás után, befejezte tanulmányait. Majd ezután beiratkozott az adventista iskolába, hogy megismerje a kereszténységet. Célja ezzel az volt, hogy felkészüljön arra, hogy a keresztényeket saját vallására áttérítse.

Azzal a céllal látogatta az előadásokat, beszélt a hitelvekről lelkészekkel, tanárokkal, hogy keresse az adventista tanítás gyenge pontjait. Három évig tanult az adventistáknál és akkorra már John meggyőződött az adventista tanítás igazságáról. Beszélt az igazgatóval, hogy szeretné életét átadni Istennek és megkeresztelkedni. Amikor John apja hallott a fia döntéséről, hogy elhagyja családjá vallását, kitagadta őt. John megnyugtatóan érintette, hogy első kézből tapasztalta meg milyen hatást vált ki Jézus az emberek életében.

Később John elhívták Globális Misszionáriusnak, és saját hazájába küldték, Malawi egy el nem ért területére. Ott szolgált, mint úttörő, Krisztus módszerét követve, beszélve azoknak tapasztalatairól, akikkel találkozott. Be akarta fejezni tanulmányait, ezért jelentkezett a Malawi Adventista Egyetemre, teológiára. Be is fejezte és lelkész lett. Sohasem adta fel. Semmi mást nem akar, mint másokat tanítani a Biblia igazságára és őket Jézushoz vezetni.

Isten csodákat tud végrehajtani az iskolákban, gyülekezetekben, és kórházakban, hogy embereket Krisztushoz vezessen. Isten azt akarja, hogy használjuk hitünket és anyagi javainkat, hogy erősítsük munkánkat, ahogy úttörőink tették azt.

Tizedünk Istenhez tartozik, kizárólagosan arra szolgál, hogy támogassa a felhatalmazott misszionáriusokat és lelkészeket, akik hirdetik igéjét, és azok támogató csapatait, adományaink pedig arra rendeltettek, hogy erősítsék egyházunk missziós feladatait.

Gondoljuk át imában Isten előtt, hogy keresetünk mennyi százalékát fordítjuk adományra. Támogassuk vele a missziós feladatokat a világban. Isten azt ígérte, „érjétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: 'Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged'.” (Zsidókhöz 13:5).

Bízzunk Istenben, engedelmeskedjünk neki és figyeljük meg áldásait rajtunk!

19. május 13

Az ADRA nekigyürkőzik

Máté 25:42-43 „Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg.”

Amikor a COVID-19 krízis elárasztotta földünket, ADRA azonnal megszervezte magát, hogy életet mentsen. Soha nem volt ilyen kihívás a világon azelőtt, és ehhez mérten kellett a szükségben lévőknek segítségére lennünk. A közlekedés korlátozva volt és nehéz volt szállítani az árut. Az ADRA azonnal megszervezte magát az egyház tagjaival igyekezett megválaszolni az események kihívásait.

Afrika 16 országában, például, az ADRA azonnal összefogott a Női Szolgálatok és a gyülekezeteink ifjúságával, hogy megtanítsák az embereknek, hogyan tervezzék meg a kertjeiket, hogy a rendkívüli időkben a legjobban segítse a családokat. Megszervezték a megfelelő eszközök, a legpraktikusabb növénymagok szétosztását, hogy a családok egészséges, hasznos növényeket ültessenek kertjeikben.

Sokan arról számoltak be, hogy nem csak családjaiknak volt hasznos, de értékesíteni is tudták terményeiket a szomszédságban, így bevételhez is jutottak. Világszerte nézve, 96 országban mintegy 20 millió embernek tudtak segíteni. Most már ezek az emberek a továbblépésen dolgoznak.

Amikor a Délkelet-Ázsiai Indiát és más országokat elérte a COVID-19, az ADRA számos orvosi felszerelést és nagyobb mennyiségben oxigént szállított a szükségben lévőknek.

ADRA sok kórháznak szállított oxigént, és Indiában a legnagyobb Adventista kórháznak, oxigén generátort. Az ADRA célja az, hogy szolgálja az emberek igényeit.

Nem mindenki tud bekapcsolódni az ADRA távoli országokban zajló szolgálataiba, de bármikor tudsz adakozni a gyülekezetekben az ADRA szolgálataira, akár a tizedborítékodon keresztül. Ezen kívül az ismert weboldalakon keresztül is támogathatod az életet mentő szolgálatát az ADRA-nak.

20. május 20

Pápua Új-Guinea: Dorcas

5Mózes 6:7 „Ismételgesd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár felkelsz!”

Pápua Új-Guinea egyik kis szigetén él a dzsungel mélyén egy fiatal lány, akinek Dorcas a neve. Adventista szülei vannak és örömmel beszélnek hitükről másoknak. Dorcas arra gondolt, hogy a maga módján, azt szívesen megteszi, hogy lemásol papírlapra egy-egy bibliaverset Jézusról, és azokat kiosztja a barátai között. Abban is megegyezett barátaival, hogy mindenki memorizálja ezeket a verseket és többször elismétlik a nap során. Minden nap új verseket adott barátainak. Aztán délben a folyóparton találkoztak és énekelgettek és beszélgettek a memóriaversekről.

Egyre többen csatlakoztak ehhez a körhöz, így gyorsan növekedett a baráti kör. Több papírlapot kellett írnia és kiosztania. Amikor Dorcas megemlítette mamájának, hogy növekszik a baráti kör, mamája javasolta, hogy esténként találkozzanak a házukban a gyerekek és ott beszélgessenek Istenről. Még többen jöttek el! Minden szerdán és pénteken jöttek össze. Hamarosan több, mint 40 gyerek járt. Hamarosan néhány szülő is eljött. Dorcas meghívta őket a gyülekezetbe, szombatra, és többen el is jöttek, még szülők is. Néhányan komolyan vették kapcsolatukat és megkeresztelkedtek. Még a szülők közül is.

A kis gyülekezeti épület hamarosan kevésnek bizonyult, így egy vízhatlan ponyvával egészítették ki, hogy többen elférjenek. Világos, hogy szeretnének egy nagyobb méretű épületet. Az egyik napsütéses szombaton Dorcas megkeresztelkedett a folyóban. Nagyon emlékezetes nap volt ez a családnak és a barátainak is.

Most Dorcas egy adventista bentlakásos iskolába jár, messze az otthonától. Továbbra is boldogan beszél hitéről és szülei is ezt teszik a folyó melletti falujukban.

Milyen sokat jelent, ha beszélünk arról, amit hiszünk. Ne felejtsük el, hogy adományaink mennyi embert segítenek ahhoz, hogy rendesebb gyülekezetbe járhassanak, még a Pápua Új-Guineai dzsungelek kis falvaiban is, még akkor is ha sohasem jutunk oda el.

21. május 27

Dánia: Vidám kezek boltja

Máté 24:14 „Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosággal minden népnek; és akkor jön el a vég.”

Már több mint 30 éve, hogy a Globális Missziós törekvésünk elindult útjára, hogy elvigye Jézus hírének azokra a területekre, ahol szinte nem hallottak Jézusról. Emberek milliói jöttek Krisztushoz és gyülekezetek ezreit alapítottuk a korábban el nem ért területeken. Tulajdonképpen ennek a kezdeményezésnek köszönhetően, egyházunk megháromszorozta létszámát, azokon a területeken, ahol korábban, ezelőtt 30 évvel, szinte alig voltak tagjaink.

Azonban még hátra van egy nagy kihívásunk – elérni a városokat is. Az elmúlt években, milliók hagyták el vidéki otthonaikat és kerestek megfelelőbb életkörülményeket a városokban. Hogyan tudjuk megszólítani Isten szeretetével a városban élő tömegeket? Több mint 100 évvel ezelőtt, Ellen G. White azt fogalmazta meg feladatként: „Többet kell megtegyünk, mint eddig, annak érdekében, hogy elérjük a városokban élőket. . . . Alapítanunk kell . . . kis befolyási központokat.” (*Counsels on Health*, p. 481)

Máshol ezt írja: „Nem várhatunk arra, hogy emberek jöjjenek hozzánk; ott kell megkeresnünk őket, ahol vannak. . . . Tömegek vannak, akiket sohasem fogunk elérni az evangéliummal, hacsak nem megyünk oda hozzájuk.” (*Christ's Object Lessons*, p. 229)

Befolyási Központokat (BK) szerveztünk meg, hogy emberekhez oda tudjuk vinni Jézus üzenetét. Sok BK arra szakosodott, hogy tanítsa az egészséges életet és jólétet, vagy délutáni oktatásokat tartson, nyelveket tanítson, vagy akár fedélnélkülieket megfürdessen.

Az egyik Koppenhágai központnak, Dánia fővárosában, komoly befolyása van. Mint sok más európai nagyvárosban, az emberek nem igazán vallásosak. Itt a város központjában van egy second-hand (használt áruk) boltja, aminek a neve „Vidám kezek”. A használt árudák népszerűek a nagy városokban. De ez a bolt többet is ajánl, mint csak minőségi használt árukat. Barátságokat lehet kötni és lelki dolgokról lehet beszélgetni azokkal, akik belépnek az ajtón.

Biblia versek olvashatók a falon, amire lehet utalni a beszélgetések kapcsán, aminek segítségével a vásárlók olyan kérdéseket tehetnek fel, amit nem akarnak egy lelkésznek feltenni. Olyan városban, ahol vallás nem népszerű a „Vidám kezek” önkéntesei közel kerülnek az emberekhez, elnyerik a bizalmukat és elvezethetik őket Jézushoz – amit mindannyian szeretnénk tenni.

Ezeket a szolgálatokat is támogathatjuk adományainkon keresztül a globális missziós feladatokban. Ezek a találkozások az örökkévalóságra nézve is megváltoztathatják az emberek gondolkodását.

22. június 3

Sri Lanka: Bandara, hitéért verték meg

Apostolok Cselekedetei 6:7 „Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek.”

Bandara gyűlölte a keresztényeket. Nem értette, hogyan is hiheti valaki, hogy Isten teremtette a világot és megbocsájthatja bűneinket! Egyik nap azonban, minden megváltozott. Isten egy keresztényt használt fel erre, aki megválaszolta Bandara kérdését Isten felől. Megértette rajta keresztül Istennek iránta való szeretetét. Idővel aztán Bandara elfogadta Krisztust és megkeresztelkedett. Szívesen beszélt hitéről az embereknek és egy új gyülekezetet is kezdett szervezni.

Az a vágya, hogy beszéljen meggyőződéséről és Jézusról, napról napra erősödött. A családja és barátai előtt világos volt, hogy az élete megváltozott. Járt a várost motorjával és beszélt Krisztus szeretetéről és megbocsátásáról.

Ez a változás szemet szűrt néhány fiatalnak, akik azt gondolták, hogy Bandara beszédei szétrombolják a közösségüket. Fiatalok elhatározták, hogy megverik Bandarát, hogy ezzel meggyőzzék hagyjon fel Jézus hirdetésével. Ezek a fiatalok egyik nap megvárták őt. Elállták az útját, lerántották motorjáról és megverték. Védte magát, de nem akart visszaütni. Kb. 15 perc múlva a fiuk belefáradtak a verésbe és elmentek. Bandara egy kicsit várt még, majd felkelt, rá ült a motorjára és haza motorozott.

Amikor otthon megnézte magát a tükörben, semmi karcolást, semmi ütésnyomot nem talált az arcán vagy a felső testén. Isten megvédte őt a veréstől. Amikor szomszédai hallottak erről a verésről, mind mellé álltak. Látták a változást rajta és másokra is hatott az ő megváltozása. Bandara Isten iránti eltökéltsége napról napra erősödik. Azt mondja a barátainak, hogy „Ha mi nem végezzük Isten evangéliumának munkáját, akkor ki fogja megtenni? Isten szolgálatra hívott minket. Ha mi nem válaszolunk hívására, akkor ki fog?”

Ugyan úgy, mint Bandara, még több száz globál misszionárius hallgatott Isten hívására és bátran beszélnek hitükről azoknak, akik nem ismerik Krisztus szeretetét. Válaszoljunk mi is hívására. Beszéljünk hitünkről, amikor csak a másik meg is hallgat minket.

Még a hitünknek is sáfárai vagyunk, sőt, egymás iránti szeretetünkkel is sáfarkodnunk kell. Tulajdonságainkat is Istentől kaptuk arra, hogy segítsük barátainkat, szomszédjainkat. Türelmünket is Istentől kaptuk, azért, hogy azáltal is egymást támogassuk.

23. június 10

Korea: A meghívás

Példabeszédek 27:9 „Az olaj és a jó illat vidámít, de a jó barát lélekből jövő tanácsa is.”

Sehee [Sihí] családjával Dél-Korea vidéki területére költözött. Hiányolta a városban hagyott barátait, viszont segítette mamáját a kerti munkában. Öntözte a zöldségeket és kiszedte a gyomokat, hogy nőhessenek a zöldségek.

Amikor megért az uborka, a saláta, az édes kukorica, leszedték és ha a termés több volt, mint ami a családnak kellett, odaadták a szomszédoknak a maradékot. Azok természetesen boldogan vették a friss zöldségeket és gyakran adtak viszonzásképpen otthon sült kenyeret vagy savanyúságot. Többször előfordult, hogy többet hozott haza, mint amennyit elvitt. Eszébe jutott a Példabeszédek 11:24, ami azt mondja, „Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik”.

Még mindig hiányoznak Sehee-nek a barátok az új gyülekezetében. A hasonló korú másik gyerek a, az a testvére. Elérkezett a Szünidei Bibliatábor (SzBT) ideje. Édesanyja azt javasolta, hogy osztálytársainak adjon egy meghívót az iskolában. Hamarosan át is adta a meghívókat az osztályban és néhány másnak is. Nagyon reménykedett, hogy eljönnek páran a társak közül.

„Ne aggódj” mondta a mamája, „Nem neked kell meggyőzni az osztálytársaidat, hogy eljőjenek, az a Szentlélek dolga.” Sehee ott várta a gyülekezet bejáratánál az osztálytársait a SzBT-ra. Sajnos egyik sem jött el, de az egyik fiú viszont eljött szombatra a gyülekezetbe. Ez a fiú nem hallott sokat Jézusról, de boldogan hallgatta a történeteket. Ennek a fiúnak sem volt barátja az iskolában, így Sehee-vel és testvérelével barátok lettek. „Tetszik a gyülekezet!” magyarázta Sehee-nek. „Szívesen jövök szombatonként veletek.” „Látod” magyarázta a mamája, „Ha nem hívod el a SzBT-ba, akkor ide sem jön el.”

Sehee azért imádkozik, hogy új barátja jöjjön minden szombatra, hogy együtt lehessenek, hogy a család is ismerje meg Jézust és tanuljanak meg bízni Istenben. Amikor Sehee imádkozik a barátjáért, akkor igazából abban bízik, hogy Jézus hasson barátja szívére. Amikor adományainkat átadjuk Jézusnak, akkor abban bízunk, hogy Isten használja fel adományainkat arra, hogy a világon még sokan megismerhessék Isten szeretetét, egyik testvérünkön keresztül.

Isten áldjon meg minket hűséggel és egyházunk tagjait használja a leghatásosabb módon.

24. június 17

Etiópia: Megtalált család

2Timotheus 3:15 „mivelhogy gyermekségedtől fogva ismered a szent írásokat, amelyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által.”

Berhanu Etiópiában prédikál fiatal srác kora óta. Stabil hite és bibliaértelmezése miatt Globális Misszionáriusnak is meghívták. A fiatal fiú boldogan fogadta el a meghívást. Berhanu amikor megérkezett, azzal kezdte, hogy megismerkedett az helyi emberekkel. Nem talált senki adventistát. Néhány embert idővel meg tudott hívni a Biblia tanulmányozására. Mostanra már egy bérelt épületben egy egész csoporttal találkozik.

Szeret énekelni, így a zenét is felhasználja arra, hogy bemutassa Jézust az új ismerőseinek. Egyik kedvenc éneke a második eljövételről szól. Miután elénekli egyik-másik énekét, elmagyaráz egy kedves bibliai szakaszt. Azok, akik látogatják az alkalmakat, azok a kormány földjein dolgoznak. Ezek az emberek távol vannak családjuktól. Sokan érzik magányosnak magukat, így Berhanu közösségi alkalmakat szervez, ahol barátkozhatnak egymással.

A hosszú munkáshét után élvezettel hallgatják az üzeneteket. Így találkozott Solomon-nal is, aki szintén a farmon dolgozik. Solomon is magányosnak érezte magát és beszélgetni kezdtek. Hamar kiderült, hogy egy faluból vannak. Összebarátkoztak. Solomon is csatlakozott a kis csoporthoz.

Amikor Solomon már néhányszor együtt volt a csoporttal, akkor azt érezte, mintha megtalálta volna a nagyobb családját. Berhanu szavai szíven találták őt. Isten szeretete és a többiek, egy űrt töltöttek ki életében. Elhatározta, hogy Istennek adja az életét és tagja lesz ennek a közösségnek. Berhanu nem csak ezzel a csoporttal tartja rendszeresen a kapcsolatot, hanem egy másikkal is, amelyik két órás gyaloglásra van, egy másik városban. Fárasztó ez a feladat, de lát reménységet, és Jézus ad neki erőt a feladatokhoz. Ő az egyike az 1 600 Globális Misszionáriusnak a világon. Imádkozzunk értük, akik Jézust mutatják be a világon sokaknak. Imáinkkal és adományainkkal is támogassuk ezeket a misszionáriusokat, akik Jézussal ismertetik meg azokat, akik nem is hallottak Istenről.

25. június 24

Zimbabwe: Három tehén és egy bika az Úrnak

Lukács 6:38 „adjatok, és nektek is adnak, jó mértéket, megnyomottat, színig teltet adnak öletekbe. Mert azzal a mértékkal mérnek nektek, amellyel ti mérték.”

Mr. és Mrs. Mpofo Zimbabwében élnek, Dél-Afrikában. Állatokat tartanak és tudják, hogy állataik az Úr ajándéka nekik. Egyik nap, amikor a házaspár állataikat gondozták, úgy érezték, hogy az Úr arra indította őket, hogy többet adjanak adományként az Úrnak. Így a tizedük mellett, jelentősebb adományt is elkülönítettek az Úrnak. A férj, feleségével együtt úgy döntött, hogy a 31 állatból, három erős tehenet és egy bikát elválasztanak tizedként és adományként.

„A Biblia azt tanítja, hogy mindenünk az Úrtól van és mi az Ő sáfárai vagyunk.” mondta Mr. Mpofo. „A Bibliát olvasva, azt látjuk, hogy gazdag áldása kíséri adományainkat. Nagyon megragadta szívünket, hogy az Úr ennyire jó hozzánk.” Ez a szívbeli hozzáállás nemcsak a gyülekezet vezető szívét ragadta meg, aki eljött, hogy átvegye a tizedet és adományt, hanem a szomszédokat és a gyülekezeti tagokat is. Mpofo testvér példája többek szívét lelkesítette. A rendszeres és hűséggel adott missziós adományok komoly segítséget jelentenek a világ különböző területein.

A Solusi Egyetemünk Zimbabwében található. 1894-ben alapították ezt az intézetet, hogy diákokat neveljen az afrikai kontinens déli területéről. A világ egész területéről küldött adományok nagy erőt jelentenek az egyetemnek. Zimbabwe része a Dél-Afrika-India Óceáni divízióknak. Ezen a területen 4.3 millió adventista él. Jelentős adventista történelemmel rendelkeznek. Egyházunk erősen fejlődik ebben a régióban, de azért anyagi kihívásokkal is szembesülnek az emberek és a gyülekezetek, mindegyik országban. Missziós adományaink sok segítséget jelentenek testvéreinknek.

Kérünk, hogy imádkozzatok a Dél-Afrika-India Óceáni divízió területén élőkért. Egyházunk a pénzügyi adomány rendszerén keresztül, mindannyian segítséget nyújthatunk testvéreinknek szerte a világban. Határozzuk el, hogy keresetünk egy bizonyos százalékát adományként, rendszeresen odaadjuk. Ebben mutat példát nekünk Mpofo testvérünk családja!

26. július 01.

Peru: Egyedi baseball sapka

Máté 6:33 „Hanem keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind ráadásul megadatnak nektek.”

Felipe Peru fővárosában, Limában él. Elhatározta, hogy Jézus szeretetét megosztja az emberekkel. Mélyebb kapcsolatra vágyott Istennel, azonban úgy érezte, ezt nem találta meg abban az egyházban, amibe járt. Isten odafigyelt Felipe-re, és célja érdekében egy sapkát használt fel arra, hogy elvezesse az Adventista Egyházba.

Az egyetemen dolgozott, ahová minden nap gyalog járt. Az egyik nap, sétálás közben egy bolt kirakatában felfigyelt egy sapkára. Szerette a különböző baseball sapkákat, és ilyennel még nem találkozott. Belépett az üzletbe és megvette. Egész nap rajta volt. Nem tudta, hogy a sapkán lévő logó mit jelképez. Aznap voltak, akik megkérdezték tőle, tudja-e, mi az a logó a sapkáján. De nem tudta.

Azután, valaki megkérdezte tőle, hogy adventista-e, azt felelte, „Nem, nem vagyok adventista.” Ez kíváncsivá tette Felipe-t, és elhatározta, hogy megkeres egy adventista gyülekezetet. Látott egy narancsitalt árusító embert és gondolta megkérdezi tőle, ismer-e egyet.

„Én is az vagyok,” válaszolta a férfi. Elbeszélgettek egy darabig, és megegyeztek, hogy a következő hétvégén együtt mennek a gyülekezetbe. Amikor beléptek, Felipe úgy érezte, hogy örömmel fogadták, és azt érezte, máskor is elmegy. Néhány hét elteltével, már az volt az érzése, hogy megtalálta azt a gyülekezetet, amit keresett. Arra gondolt, Isten vezette ezen az érdekes úton. Eldöntötte, csatlakozni fog ehhez a gyülekezethez.

„Most már teljesebb az életem.” – mondta Felipe. „Isten meghallgatta az imámat, és boldogan beszélek Istenről másoknak.”

Isten bármit és bárkit feltud használni, hogy azt, aki keres, a Megváltóhoz vezesse, még egy sapkát is. Még egy sapka is felkeltheti valaki figyelmét! Minket is arra akar használni, hogy rajtunk keresztül, mások is megismerhessék Jézust. Adományainkkal ebben a missziós munkában veszünk részt, ezt támogatjuk a világban sok felé. Legyünk részesei ennek az evangélizációs munkának. Imádkozzunk ezért, mondjuk el másoknak is, hogy Isten szereti őket.

27. július 08.

A világ költségvetése: Hová kerülnek a missziós adományaink?

Példabeszédek 3:9-10 „Tiszteld az URat a vagyonodból, egész jövedelmed zsengejéből! Így majd bőven megtelnek csűrjeid, és must árad sajtód vályúiból.”

Természetesen tudod, hogy a missziós célokra adott adományaid, milyen sokat jelentenek egyházunk növekedése szempontjából. Azokról a projektekről is tudsz, melyeket mind a 13 divízióink is támogat, vagyis a 13. szombatiskolai adományainkról, amelyek kiemelt missziós célokat szolgálnak.

Tehát, mi történik, az általad rendszeresen beadott missziós adományokkal? Ezek az összegek hogyan jutnak célba?

Fontos tudnod, hogy missziós adományaink 400 misszionárius családot támogatnak a világon. Lényegében, a hetenkénti missziós adományaink 70%-a minden negyedévben, misszionáriusokat támogat és egyházunk nemzetközi feladatait szolgálják. A Generál Konferencia által nyújtott anyagi támogatások az adventista szervezet bizonyos divízióinak, unióinak és missziós területeinek missziós tevékenységét segítik. Fontos tudnunk, hogy a tizedünk, a misszionáriusaink fizetését hivatott fedezni, missziós adományaink pedig, missziós épületeinket, eszközeink költségeit támogatják.

Vannak állandó intézményeink és ügynökségeink is, amelyeket ezen keresztül támogatunk, melyek világegyházunk szolgálatát segítik. Például, a Loma Linda orvosi egyetemünk orvosmissziós szolgálata, az Adventista Világrádió tevékenysége, és az ADRA munkája.

Az elmúlt években emberek milliói, akik világunk elmaradottabb területein élnek, találták meg a megváltást Jézusban és csatlakoztak egyházunkhoz. Adományainknak köszönhetően, új gyülekezetek ezreit alapítottuk, olyan területeken, ahol eddig nehezen értünk el új népcsoportokat.

Az is fontos szempont, hogyan tudjuk tovább tanítani a már megkeresztelt híveket! Hogyan tudjuk biztosítani, hogy új hitükben megerősödjenek és növekedjenek? A világ népességének 66%-a vár még arra, hogy megismerhesse Jézus evangéliumát. Missziós adományaink egyházunknak ezt a világszéles szolgálatát támogatja.

Kérjük, segítsd ezt az életadó folyamatot tovább haladni.

28. július 15.

Mikronézia: Követni Isten vezetését

János 16:13 „de amikor eljön az, aki az igazság Lelke, elvezet majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket kijelenti nektek.”

A nevem, Ellie. Egyszer kaptam egy sms üzenetet, ami megváltoztatta az életemet. Az egyetem második évfolyamára jártam, amikor egy barátom azt írta nekem. „Szeretnél Chuuk [Csák] önkéntes tanára lenni ebben az évben?” Nem értettem, ki ez a Chuk [Csák] (ez egy férfinév) és miért kellene nekem őt tanítanom? Majd később világossá lett előttem, azt kérdezte, hogy a mikronéziai Chuuk szigeten, nem akarok-e önkéntes tanár lenni.

Majd megtudtam, hogy a Chuuk szigeti Adventista iskolában csak hat tanár tanít 150 diákot. Nagy szükség van még több tanárra. Imádkoztam, és kitöltöttem a jelentkezési lapot, és néhány hét leforgása alatt, már be is szálltam a Mikronézia felé tartó járatra. Annak ellenére, hogy az iskolai épület egészen modern volt, hamar világossá lett előttem, hogy a tradicionális, gonosz szellemekben hívő vallásuk, sajátos félelemben tartja őket.

Az egyik diák közölte velem, hogy szomszédja fia, démoni befolyás alá került, nem vesz tudomást a környezetéről és csak folyton az eget bámulja.

Chuuk szigetének trópusi éghajlata, fantasztikus bűvár paradicsoma, elhalványul amellet az erős rabság mellett, amit a tradicionális, démonokba vetett hitük jelent. Ezen a téren van igazán szükségük tanításra. A legtöbb nem adventista családból való diákunk, komoly segítségre szorul e miatt. Meggyőződésem, hogy az egész társadalomnak komoly segítséget jelentene tanításunk.

Gyakran gondolkodom azon, hogy hitünk mennyire határozza meg mindennapi érzéseinket. Szoktam arra is gondolni, hogy a legjobb erőfeszitésem sem elegendő igazán, de hiszem, hogy Isten felhasználja szerény képességeimet, hogy szolgálhassam Őt. Megértetem, hogy keresztényként, a sikerünk nem csupán attól függ, milyen képességeink vannak, hanem attól is, mennyire hallgatunk Istenre, mennyire engedelmeskedünk neki.

Isten mindenki hitét erősíteni akarja, akár azáltal is, hogy elhív minket új területekre és új helyzetekbe vezet minket. Ellát minket mindazzal, amire szükségünk van és a kérdés az, engedelmes szívvel élünk-e mindazzal, amit tőle kaptunk? Gondolunk-e arra, hogy visszajuttassunk neki is abból, amit kaptunk? Isten arra kér minket is, hogy adjunk. Gondoljunk át, keresetünk, mennyi százalékát akarjuk adományként visszaadni? Legyen ez is imádságunk tárgya.

Istennek adott „igen” válaszunk hitünket is edzi.

—

Ellie Butikofer Alaskából, USA.

29. július 22.

Indonézia: Lelki világosság vakoknak

Kolossé 3:12 „Mint Istennek szent és szeretett választottai, öltsetek magatokra könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet.”

Mundari adventista férfi, aki Manado városában él, ami Indonéziában található. Annak nagyon örül, ha sikerül új barátra lelnie. Egyik nap munka után, arra gondolt, hogy megmasszíroztatja magát. Felkeresett egy rehabilitációs központot, ahol látás sérült embereket kezeltek, és utána kérdezett, van-e ott egy fiatalember, aki masszírozást tanult. Talált is egyet, aki éppen elvégezte ezt a tanfolyamot és az is örült, hogy gyakorolhatja mesterségét Mundari hátán.

A masszírozás alatt, mindenféle általános dolgokról beszélgettek. Majd Mundari arról kezdett beszélni, Jézus milyen változást hozott az életébe. Megemlített néhány bibliai verset is a diáknak. Mivel érdekelte a téma, ezért hosszabban beszélgettek. A diák kérte, beszélgessenek még máskor is. Kíváncsi volt Mundari hitére.

Ez az egyszerű beszélgetés felkeltette mások figyelmét is a rehabilitációs központban. Mundari hamarosan több diákkal és oktatóval is kapcsolatba került. A rehabilitációs központ nyitott volt arra, hogy egyházunk különböző programokat indítson.

„Örülünk annak, hogy az adventisták segítségünkre vannak ebben a látássérült rehabilitációs intézetben” mondta az egyik intézmény vezetője. „Ezek az emberek, kell, hogy segítséget tapasztaljanak, és elfogadják őket. Együttérzésre, elfogadásra van szükségük a társadalom részéről. Az a céljuk, hogy a társadalomban önálló emberként tudják élni az életüket. Hálásak vagyunk az Adventista Egyháznak, a közösségi alkalmakért. Rendszeres látogatásuk jelzik, törődnek másokkal. Más szervezetek, egy évben egyszer látogatnak meg minket, de az adventisták rendszeresen.”

Mundari meghívta a látássérülteket a gyülekezetbe is, és többen éltek is evvel a lehetőséggel. Mundari azt mondta, „Olyan örömet jelent, amikor a látássérültekkel együtt éneklünk Istenről.”

Mundari és gyülekezeti testvérei, Isten szeretetét gyakorolják feléjük, ugyan úgy, ahogy azt Jézus tette, amikor itt a földön volt. Mindez, új embereket vonz egyházunkba. Ez a missziós feladatunk. Támogassuk ezt a tevékenységet adományainkkal is. Ezzel segítjük a rehabilitáltakat, hogy lelki közösséget is találjanak maguknak. Mi Isten seregének tagjai vagyunk.

30. július 29.

Oroszország: Masha új iskolája

János 15:15 „Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainknak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.”

Masha szomorú volt és úgy érezte, hogy az iskolában nincsenek barátai. Mamája azt kérdezte tőle, hogy nem akarná-e, ha átiratnák a közeli Zaoksky keresztény, Adventista elemi iskolába. Masha azt gondolta, hogy talán jobb lenne új iskolába járni, így egyetértett. Szégyenlősen ment be első alkalommal az új osztálytermébe. Az iskola jól nézett ki, osztálytársai barátságosak voltak. Noha még egyedül érezte magát. Ebédnél, oda ült mellé az egyik osztálytársa, és kérte legyenek barátok.

Később, egy másik lány is odajött hozzá, és elmondta, hogy Jézus is szereti őt, és ő is a barátja akar lenni. Mashának jól esett, hogy ilyen kedvesek. Azt érezte, hogy jó lenne találni egy csendes sarkot, ahol imádkozhat. Ettől a perctől kezdve minden más lett. Érezte, hogy Jézus közeli barátként van mellette. Hamar bekapcsolódott az osztályprogramokba, a többieket barátoknak érezte. A gyerekek a Zaoksky keresztény iskolába különböző okokból jönnek. Ivan, például azt mondta, hogy szereti a vidám tanárokat.

Sokan szeretik, hogy az osztálytársaik, tanáraik örömmel beszélnek Jézusról. Masha is hamar megértette, hogy Jézus a Megváltója és barátja egyszerre.

Annakidején, az iskola csak néhány diákkal indult a Zaoksky Egyetem területén. Most már 200 diákja van, és különálló épületben van az elemi iskola. Az iskolát nem is kell reklámozni, mert a diákok örömmel beszélnek az iskoláról barátaiknak.

Most egy új szárnyépületre van szükségük, mert csak akkor tudnak több diákot felvenni. A környék sok családja szeretné gyerekeiket ebbe az iskolába íratni, hogy keresztény neveltetést kaphassanak. Segítsünk nekik ebben a feladatban, hogy több diák tanulhasson az iskolában.

Tizedünk Istené, ezzel támogatjuk a lelkeseket, misszionáriusokat a világ minden részében. Adományainkkal támogatjuk a saját gyülekezetünket és a világ többi részén lévőket. Ezen kívül iskolákat, kórházakat, klinikákat és más intézményeket is, amelyek szintén segítik, hogy az emberek megtalálják Jézust. Döntsük el, keresetünk mennyi százalékát fordítjuk Isten munkájának támogatására.

31. augusztus 5.

USA: Remény a volt bűnözőknek

Máté 25:36 „mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.”

Rablásért kapott három évet, de Shane Echols elhatározta, hogy új életet kezd. Azelőtt is volt már börtönben, tehát tudta, hogy priusszal nehéz munkát és szállást találni a társadalomban.

Amikor első alkalommal feltételesen szabadlábra került, sajnos újra visszajutott. Most elhatározta, hogy ez még egyszer nem történhet meg. Ezalkalommal, alapos oka volt azt hinni, hogy ez lehetséges. Még a börtönben, Shane találkozott Jeffrey Cobbal, egy korábbi elítélttel, aki elfogadta Krisztust és megtért. Ő ismerte milyen nehéz munkát és szállást találni a börtönből való kiszabadulás után. Megtapasztalta Isten vezetését, amikor elítéltként új életet akart kezdeni. Miután Jeffrey kiszabadult, megtartotta ígéretét és megalapította az „Oltalom a viharban Alapítványt és átmeneti otthont szabadultak számára”. Ez az átmeneti otthon négy férfinak biztosít szállást egyszerre, ugyanakkor fűnyírás szolgáltatást biztosít a környéken. Jeffrey megígérte Shane-nek, hogy kiszabadulása után ad munkát és szállást. Így lehetősége lesz új életet kezdeni.

A legtöbb amerikai börtönben nem biztosítanak képzést, valamilyen szakmára, a börtön utáni időszakra, ami például Jeffreyt segíthetné talpra állni. Sokan vannak hasonló helyzetben. Earl Gator 11 évet töltött börtönben. Családja bízott benne és volt egy adventista férfi, James Settles, aki segítette őt ebben a helyzetben. „James szárnyai alá vett engem megtanított festeni,” magyarázta Earl. „Festő vállalkozó lett a szakmám.” Settles, megalapította Nashville-ben az Aphasis Ház, átmeneti otthont, szabadultak részére. 28 férfi talált itt segítséget az újrakezdéshez és több mint 200-an vannak a várólistán.

Isten felhasználja az Aphasis Ház biztosította lehetőséget, hogy szakmát tanulhassanak a szabadultak és új életet kezdhessenek, megváltoztathassák életük menetét.

Adományaidal te is segítheted, az ezekben a programokban résztvevők életének megváltoztatását. Isten gondviselő szeretete segítheti a kiszabadultak életét. Segítsük ilyen módon is Isten megmentő munkáját ezeknek a nehézsorsú embereknek az életében.

Lucas L. Johnson II volt riportere The Associated Press-nek. Újra nyomtatás a Southern Tidings engedélyével.

32. augusztus 12.

Ismeretlen ország: Isten és a ki-mit-tud

Róma 1:16-17— „Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten hatalma az minden hívőnek üdvösségére, először zsidónak, majd pedig a görögnek. Mert abban Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki hitből hitbe, amint meg van írva: 'Az igaz ember pedig hitből fog élni.'”

Sarah egy olyan országban él, ahol nem látják szívesen a keresztényeket. Isten azonban mindig ad lehetőséget, hogy meglátszon életünkben az Isten iránti szeretetünk. Amikor Sarah elkezdte az iskolát, megkérte tanárát, hogy ne kelljen szombaton iskolába mennie, hanem helyette a gyülekezetbe járhasson. „Oh, de hiszen ott is jársz iskolába” vágott oda a tanár.

Sarah elhatározta, hogy nem is válaszol erre semmit, hanem elmegy a gyülekezetbe. Hiába fenyegette meg a tanár, hogy ki fogja rugatni az iskolából. Egész év során, csendben, minden szombaton elment a gyülekezetbe.

A következő évben új tanárt kapott, aki engedélyt adott neki, hogy gyülekezetbe mehessen szombatonként. Az év végén, az új tanár meghirdetett egy ki-mit-tud programot. Sarah kapta a feladatot, hogy szervezze meg az osztály versenyprogramját. Sarah elmondta a tanárnak, hogy a kedvenc énekét fogják elénekelni az osztállyal és arra egy koreográfiát fognak bemutatni, ami még érthetőbbé teszi az ének mondanivalóját. „Hát ez nagyszerű lesz” mondta a tanár.

Sarah vezetésével az osztály komolyan gyakorolt az előadásra. Az igazgató meghirdette a ki-mit-tud napját, szombatra. Nagy csalódás lett úrrá rajta. Sarah elmondta az osztálytársainak, hogy nem tud majd ott lenni az előadáson. Társai elcsüggedtek. „De mit tudunk majd csinálni, ha te nem vezetsz minket?” kérdezte az egyik kislány. „Imádkozzunk közösen azért, hogy Isten tegye lehetővé, hogy mégis csak együtt tudjuk előadni a programunkat” kérte társait Sarah. Ebben megegyeztek. A ki-mit-tud előtti napon igen rosszra fordult az időjárás. Az igazgató kijelentette, hogy egy nappal elnapolják a ki-mit-tudot. „Azt a mindenit! A te Istened fantasztikus! Akkor még is csak te vezetsz minket az előadáson!” mondták a gyerekek. Az előadás remekül sikerült. Sarah éneke nagyon tetszett a többieknek, ami Istent dicsőítette. Ebből az esetből Sarah egy életre megtanulta, hogy lehet Istent dicsőíteni. Amit neki tennie kellett, az csak annyi, hogy határozza el, hogy engedelmeskedik mindenben Istennek!

Vannak olyan keresztények, akik olyan országokba mennek el, mint Sarah országa, és ott veszélyes körülmények között, titokban misszionáriusi feladatokat hajtanak végre. Kérünk, imádkozz azokért az emberekért, akik csendesen végzik feladataikat az ilyen országokban és tanítják Isten megváltását, szeretetét. Hűségesen adakozzunk annak érdekében, hogy egyházunk elvégezhesse ezt a titkos, missziós feladatát.

33. augusztus 19.

Laosz: 100 szó egy nap

2Tim 2:15 „Igyekezz kipróbált munkásként megállni Isten előtt, mint aki nem vall szégyent, és helyesen hasogatja az igazság beszédét.”

Délkelet-Ázsiában, Laosz hegyvidékén él Nung, egy tizenéves lány. Annak érdekében, majd a későbbiekben, hogy egy angol nyelvű egyetemre járhasson, nagyon megszeretett volna tanulni angolul. Amikor meghallotta, hogy egy angol nyelvközpont fog nyílni a városában, azonnal jelentkezett.

Komolyan nekilátott a tanulásnak. Azt tűzte ki célul, hogy 100 szót fog naponként megtanulni. Nung angol tudása a nulláról indult, gyorsan haladt a nyelv elsajátításában. Igyekezett anyanyelvűekkel beszélgetni, így hamarosan gond nélkül kifejezte magát. A nyelv mellett még Jézusról is sok mindent megtudott. Mamájával ők voltak az elsők között, akik csatlakoztak a szombati alkalmakon a gyülekezethez.

Az első alkalmak során csak heten jöttek el. Most már száz felett vannak a látogatók hetenként! Mamájával együtt elhagyták buddhista hitüket és már Jézust követik. Mivel Nung jól beszél angolul, így jelentkezett a Thaiföldi Adventista Egyetemre, ahol tanárnak és pszichológusnak tanul.

Laosz bizonyos területein nehéz az embereknek Jézusról beszélni. A nyelvi központokon keresztül viszont nagyszerűen el lehet érni minden korosztályt.

A nyelvi központ nem az első próbálkozás az emberek megszólítására, és gyülekezet alapításra abban a körzetben, ahol Nung és mamája él. Évekkel ezelőtt lépett be Laosz területére az első misszionárius család. Azonban négy év elteltével, háború miatt el kellett hagyni az országot, néhány fiatal új hívőt hátrahagyva. Most csak egy hívő adventista van Luang Namtha városában, ami azért fontos stratégiai szempontból, mert Kína határánál fekszik. Egyházunk azon igyekszik, hogy újra alapítson egy gyülekezetet ezen a vidéken.

Az adventista misszióknak az a célja, hogy egy kétnyelvű elemi iskolát nyisson, ahol a gyermekek nemzetközi keresztény környezetben tanulhatnak. Adományainkkal ennek az iskolának a megvalósításához járulunk hozzá. Még sokan vannak, akiknek hallani kell Jézusról.

34. augusztus 26.

Angola: A vak fiú meglátta Jézust

Máté 19:14 „De Jézus ezt mondta: Engedjétek e kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa.”

A 10 éves Ricardo, játék közben átugrotta a kerítést, és sajnos fejével előre esett a földre. A látását hamarosan kezdte elveszíteni. Néhány hónap múlva már nem látta az iskolatáblát. Végül a tanár hazaküldte, mondván, „Nem tudok tanítani egy vak gyereket.” A szülők több orvoshoz elvitték, de egyik sem tudott segíteni. Azt mondták, sajnos meg fog vakulni.

Ricardo szomorú volt, hogy nem fog tudni a fiukkal focizni, kerékpározni, vagy bújócskázni. Egyik unokatestvére elhívta egy cserkész táborba. Nem volt biztos benne, hogy menjen-e. De az végül is meggyőzte, és Ricardo nagyon boldog lett, hogy be tudott kapcsolódni a feladatokba.

A tábor végén jelentkezett egy keresztségi csoporthoz. A vezető többek között, azt kérte a résztvevőktől, hogy memorizálják a Tízparancsolatot. Attól tartott, hogy mivel nem tud olvasni, nem fog neki sikerülni, de a mamája bátorította. „Az úr segíteni fog téged és te is megkeresztelkedsz.” Ricardo nővére minden nap felolvasta neki a Tízparancsolatot. Péntekre már kívülről tudta. A vezető megdicsérte és másnap meg is keresztelte.

A szombatiskolavezető arra kérte, mondjon el egy missziós történetet a következő héten. Voltak, akik aggódtak, hogy túlságosan izgulni fog. De Ricardo bátran belevágott és elvállalta. Beírták a programfüzetbe a nevét.

Ekkor is a nővére segített neki memorizálni a történetet. Ricardo szombaton, már magabiztosan mondta el. Amikor befejezte, hangos „ámen”-t mondott a gyülekezet. Ezek a tapasztalatok arra bátorították Ricardot, hogy ő is tehene valamit Isten munkájában.

Jelenleg, Ricardo egyetemen tanul, és lelkész szeretne lenni. Cserkész csapatot vezet és Angola egyik gyülekezetében prédikál. Már több tíz ember fogadta el Jézust, tanítása következtében. Az a fiú, aki azt gondolta, hogy vaksága miatt semmit sem tud tenni, megtanulta, hogy Isten segítségével sokra képes.

Adományainkat Istennek adjuk, nem az egyháznak. Szeretetedet és eltökéltségedet mutatod meg, ha hittel adakozol. „Ne várjunk arra, hogy az emberek jöjjenek hozzánk, keressük meg őket ott, ahol ők vannak... Rengetegen vannak, akiket sohasem fogunk elérni, hacsak mi nem megyünk el hozzájuk. (*Christ's Object Lessons*, 229. o.)

35. szeptember 2.

Brazília: Születésnap leveles

Filippi 4:19 „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel Krisztus Jézusban.”

Közeledett Juliana születésnapja és az volt a vágya, ha azon a napon levest főzhetne a hajléktalanoknak. „Nem könnyű ám, annyi embernek főzni!” magyarázta a mamája. „Sokba kerül a hozzávaló és még akkora edényünk sincsen ami ahhoz kell.” Juliana még sem szomorodott el! „Isten majd gondoskodik a szükséges dolgokról.” A cserkész táborban megtanulta, hogy Isten ki tudja rendelni, amire szükség van. Mamájának tetszett, hogy lánya szereti Istent, de ő nem járt gyülekezetbe.

Juliana imádkozott ezért a vágyáért, és az Úr adott is neki egy gondolatot. Másnap, meglátogatta a szomszédokat és megkérdezte van-e valakinek nagy lábasa. Két szomszéd is adott neki két jókora lábast. Majd elment a közeli zöldségeshez és megkérdezte a tulajdonost, tud-e az éhezőknek adományozni, hogy levest készíthessen. Beleegyezett és adott is egy nagy szatyorra valót. Még más boltokat is felkeresett és azoktól is kapott. Hazaszállította a rengeteg adományt. „Hát ez meg?” kérdezte a mamája és összecsapta a kezét. „Ezeket kaptam a leveskészítéshez! És itt vannak a nagy fazekak is. Holnap jön néhány asszony a gyülekezetből levest főzni.” Mamája tágra meredt szemmel nézte, amit látott.

Másnap Juliana a mamájával és néhány asszonnal elkészítették a levest és felrakták egy kis teherautóra. Bementek a városba, odamentek, ahol a fedélnélküliek voltak, éhes férfiak és nők. Egy kislány bejelentette, hogy Juliana-nak ma születésnapja van és ő készítette a levest nekik. Az emberek éljeneztek és elénekelték neki a „Boldog születésnapot” éneket. Mamája látta a lányán, mennyire magával ragadta Isten szeretete. Elkezdett gyülekezetbe járni a lányával a és néhány hónap múlva ő is csatlakozott az egyházhoz. Azóta a gyülekezet tagjai havonta kétszer készítenek levest a fedélnélkülieknek.

Juliana-nak és mamájának nincs pénze mind erre, de Juliana hiszi, hogy Isten minden helyzetben mellettünk áll „gazdagsága szerint”. (Fil 4:19). Isten velünk van szükséghelyzetünkben. Mi pedig odaadjuk neki adományainkat.

36. szeptember 9.

Meg nem nevezett lehetőségek: Amikor Isten ajtókat nyit meg

Példabeszédek 6:6-8 „Eredj a hangyához, te rest, figyeld, hogy mit tesz, és okulj! Bár nincs vezére, előljárója vagy uralkodója, mégis biztosítja a kenyerét nyáron, begyűjti eledelét aratáskor.”

Isten csodálatosan meg tudja nyitni a lehetőségek ajtaját, hogy a szeretet üzenete terjedhessen és az emberek hite erősödhessen a világban. Adományainkat is ezekre az új missziós lehetőségekre gyűjtjük. De mi történjen akkor, ha egy evangélizációs lehetőség messze eredményesebb lesz, mint reméltük? Hirtelen gyülekezeteink zsúfoltakká lesznek, bérelnünk kell, építenünk, vagy vásárolnunk újakat. Azonban ezekre rengeteg pénzt kell fordítanunk. A divíziótól többet kérünk, mint korábban terveztük. Hogyan tudunk gyülekezeti otthont biztosítani a lelki növekedéshez?

Egyházunk éveken keresztül világszélesen sok áldásban részesült a rádió és televízió programokból. Új állomások épültek, új nyelveken hirdettük üzenetünket, új emberek ezreit értük el. Az ilyen fejlődés pénz igényes, több munkatársra van szükség, több csatorna időt kell megvásárolni. Ha egy nem várt eseményre nyílik lehetőség, és egy eddig el nem ért embercsoportot van lehetőségünk megszólítani, akkor hogyan tudunk pénzt találni a felmerült új költségekre?

Egyházunk egy tervet készített ezekre a hirtelen kialakult lehetőségekre, egy alapot hoztunk létre az u.n. Szokatlan Lehetőségek Adományait. Földünk 90%-t lefedi egyházunk rendszeres adakozási rendszere. A mai nap olyan adakozási lehetőségünk van, amikor egy évben egyszer olyan területek szükségére gyűjtünk, ami túl van ezen a 90%-on, ott is embereket szeretnénk elérni. Olyanokat, akiket eddig nem volt lehetőségünk megszólítani.

Emlékszel talán, amikor az 1990-es évek elején a Szovjetunió felbomlott, és olyan területeken is lehetőség nyílt Isten szeretetéről beszélni, ahol korábban ez tilos volt. Hirtelen megnyíltak az ajtók és lekészek százait küldhettük el, hogy emberek millióinak beszéljenek Isten szeretetéről. Ennek a feladatnak a költségei magasak voltak. Akkor, ez az alap állt segítségünkre, hogy megtegyük a kezdeti lépéseket.

Istennek sok terve van, hogy embereket tudjunk elérni országának üzenetével. Tegyük most annak érdekében, hogy részt tudjunk vállalni ezekből a lehetőségekből.

37. szeptember 16.

Etiópia: Istentisztelet egy hajókonténerben

3János 1:4 „Nincs nagyobb örömöm annál, mint amikor hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.”

Bamlak tizenkét éves kislány és Etiópiában, Addis Abebában él. Van egy színes filckészlete és ezekkel szeret történeteket mesélni. Szombatonként egy hajókonténerben tanítja a gyerekeknek a bibliai történeteket, ami egy gyülekezet mellett van elhelyezve.

A gyerekek a hétnek akármelyik napján találkozhatnak, énekelnek és játékokat játszanak. Maguknak szervezik meg a találkozásokat. Teodor családja közel lakik a gyülekezethez és gyakran hallgatta az énekeket, ami a házukban is hallható volt.

Amikor még fiatalabb volt, gyakran arra sétált, hogy meghallgassa. Tetszett neki! Nem sok idő múlva testvéreivel ott voltak a gyülekezetben szombatonként. Szüleik látták, hogy a gyerekek megváltoztak és kíváncsiak lettek, mivel töltenek olyan sok időt. A gyerekek hívták a szülőket, hogy menjenek velük a gyülekezetbe. Amikor egyszer elmentek megnézni, megragadta őket is, amit láttak, hallottak. Az egész család már tizenöt éve jár a gyülekezetbe és a szülők boldogok.

Bamlak és a gyerekek azért imádkoznak, hogy több helyük legyen és hívhassanak még több gyereket is. A gyülekezet vezetői is látják, hogy fontos lenne a gyerekeknek egy újabb helyiség, vagy akár csak egy újabb konténer is, amit „bárány menedéknek” hívnak, ami megvédi a gyerekeket a naptól és az esőtől. A gyerekek gyakran magukkal hozzák a szülőket is és más fiatalokat is.

Tudjuk, Isten használja fel tizedeinket és adományainkat. A tized mértékét az Úr határozta meg. Az adományok mértékét nekünk kell eldönteni, az milyen százaléka legyen fizetésünknek. Ezt ima után döntsük el. Kérjük áldását életünkre, és, hogy Ő töltsen be szükségünket gazdagsága szerint. (Fil 4:19)

38. szeptember 23.

Indonézia: A szombat tartó kutyus

2Mózes 20:8-9 „Emlékezz meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt! Hat napon át dolgozz, és végezd minden munkádat!”

A falubeliek gyülekezni kezdtek a leszállópályánál, amikor a misszió pilótája, Gary Roberts megérkezett Indonézia egyik kis távoli szigetére, Suminkára. Amikor kilépett a gépből, az egyik férfi rámutatott a gép oldalára festett három angyalra, „Ez a Hetednap Adventista repülő?”

Gary meglepetten kérdezte honnan ismeri az adventistákat? Válaszul egy érdekes történet mondott el, egy vadászkutyáról, ami megtanította őket szombatot tartani. Évekkel korábban egy Mózes nevezetű lelkész érkezett egy Dariusz nevű férfival, aki álmában kapott egy angyali parancsot, hogy menjen Suminkára prédikálni. A két férfi tudta, hogy Isten adta azt az álmot, így elindultak a három napos újtukra, Suminka szigetére.

Amikor megérkeztek, meghirdették, hogy a falu közepén lévő nagy fa alatt, egy héten át evangélizációs sorozatot fognak tartani. Aztán az első nap, Mózes lelkész lázas lett, maláriás. A helybeliek biztosak voltak abban, hogy meg fog halni. A lelkész egész nap lázas volt, de 5 órakor a láz elhagyta és megtartotta a prédikációt. Amikor befejezte, visszatért a láza. Ez minden nap megismétlődött. Egész nap láza volt, kivétel 5 órakor, amikor Isten szeretetéről, a szombatról és az egészséges élet szempontjairól beszélt.

Amikor a befejező este eljött, a lelkész megkérdezte, ki akarja követni Jézust. Senki sem jelentkezett. Így befejezték a sorozatot és csalódottan mentek haza. Az élet visszatért a megszokott medrébe, a következő szombatig. A falu vadászkutyája, Dolby, korán kibotorkált oda, ahol a lelkész prédikált. Amikor a gazdája hívta, hogy menjenek vadászni, a kutya meg sem mozdult, azután sem volt hajlandó szombaton vadászni. Azt is észrevették az emberek, hogy a kutya nem ette meg a vaddisznót sem. Azt mondták a falubeliek, hogy Dolby Adventista lett! „Viszont, ha a kutya adventista lett, akkor nekik is ezt kell tenniük.” Ez lett a közös megállapodás. Ezt is tették, és a vaddisznót sem ették meg ezután.

Amikor Gary, a pilóta ezt elmesélte Mózes lelkésznek, akkor Dariussal azonnal elrepültek oda és kezdték tanítani a falubelieket. Ma már a falu 200 emberéből, a fele szombatonként együtt van az istentiszteleten, imádkoznak és Isten tetteiről beszélgetnek. Igyekeznek a tizedből és adományaikból fenntartani gyülekezeti életüket. Isten ebben a történetben is megmutatta, hogy megadja mindig azt, amire szükségünk van (Fil 4:19).

39. szeptember 30.

Brazília: Az úszó gyülekezet

Máté 25:38-40 „Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.”

A hatalmas Amazonas folyó 6 700 km hosszan nyújtózik el Peru hegyeinek lábától az Atlanti Óceánig. Amair Jesus [Amair Hészus] egy Amazonas partján lévő faluban él. Mindennap, csónakjával egyik faluról a másikra evez, figyelve a krokodilokra és a veszélyes kígyókra. Amikor eléri az egyik falut, imádkozik és kéri Isten áldását feladataira. Majd hamar elindul, hogy vihesse Isten szeretetét azoknak, akik ott élnek.

Most egy asszonyt látogat meg, akinek sok nehézsége van. Arról beszélgetnek, hogy Isten országában már nem lesz fájdalom és sírás. Boldogan hallgatja a gondolatait. Közösen imádkoznak a békességért és hogy Isten áldja meg az asszony családját.

Amikor onnan távozik, gyerekekkel találkozik, akik játszanak. Meg áll velük is beszélgetni arról, hogy Isten milyen izgalmas életet készít számukra. Amair összebarátkozott már velük, bíznak benne, aki bemutatta már nekik azt a Megváltót, aki odafigyel rájuk. Így beszél munkájáról: „Meglátogatjuk az embereket, és a szükségleteknek megfelelően igyekszünk segíteni nekik. Barátokká leszünk és Jézusról beszélünk nekik. Amikor segíteni tudunk nekik, akkor leomlanak a köztünk lévő akadályok, az evangélium erőt ad nekik.”

A folyó hatalmas mérete komoly kihívást jelent mind a lelkészeknek, mind a laikus munkásoknak, mint Amair is. Évekig az adventista vezetők, lelkészek arra vágyakoztak, hogy egy olyan hajóra volna szükség, amivel az evangéliumot vihetik el a folyó partjainál élő embereknek. Majdnem 100 évvel azután, hogy Leo Halliwell a vízre tette az első missziós hajót, ami orvosi és lelki segítséget jelent az Amazonas menti embereknek, egy újabb hajót állítottak szolgálatba. A hajón dolgozó lelkészek szolgálata által a folyómenti emberek kapcsolatba kerülnek egyházunkkal.

A misszióhajó programjai segítségével, több embernek tudunk segítséget nyújtani, mint azok a kis hajók, amilyen Amair is közlekedik. Ha Isten emberei összefognak, akkor sokkal nagyobb projektet is meg tudunk valósítani, mint, amit egy terület vagy egy unió tud véghez vinni. Nem számít, hogy hol élünk a világban, adakozási rendszerünk segítségével támogatni tudjuk az evangélium hirdetését. Akár külön adományokat is eljuttathatunk ezekre a projektekre, ahogy a Szentlélek vezet minket.

Adakozzunk rendszeresen, hogy az evangélium üzenete eljusson a világ minden sarkára.